— Güzel kız, tatlı kız, şeker kız... Ama kendini çok pahalı satıyor çok!
— Vermeli kâfiri Millî Korunmaya!..

Ömür Boyunca Gelir

1 — Bu ikramiye size ömrünüz boyunca her ay 100 liradan 500 liraya kadar bir aylık sağlar. Bu itibarla bir hayat sigortası demektir.

İkramiyeyi kazandığınız anda,

Hesabınızda 100 liranız varsa 100 lira aylık,
Hesabınızda 200 liranız varsa 200 lira aylık,
Hesabınızda 300 liranız varsa 300 lira aylık,
Hesabınızda 400 liranız varsa 400 lira aylık,
Hesabınızda 500 liranız varsa 500 lira aylık,
bağlanır.

2 — İkramiyeyi kazanan 50 yaşından itibaren aylığını almağa başlar.

3 — İkramiyeyi kazanan kaç yaşında olursa olsun, istediği anda hiç bir karşılık göstermeden ve uzun vâde ile 5000 liradan 15000 liraya kadar borç para alabilir. Bu güzel bir iş sermayesi demektir.

4 — İkramiyeyi kazanan ölürse, Banka bu hakkından dolayı varislerine miras yerine geçecek olan muayyen miktarda bir para öder.

Hesabınızdaki her 100 liraya bir kur'a numarası verilir.

İzahat için şubelerimiz emrinizdedir.

Vakıflar Bankası Verir

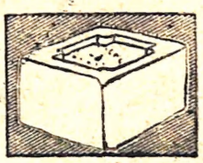

beyaz sabun çamaşır içindir

Kremli

PURO

cildiniz içindir

PURO sizi güzelleştirir

Bol Köpüklü · Nefis Kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

SÜMERBANK

SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYNI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİŞ REKLÂM 19518

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreteri :
Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12.5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer:
ERCAN Matbaası

SAYI : 234 C.: 10 6 EYLÜL 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

ŞIPŞAKÇILAR !

Yazan :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

TARİHİN üç devrini bilirsiniz: Taş devri, tunç devri, demir devri... Ya şimdi? Atom devri mi? Değil... Şıpşak devri!

Hayat bir şıpşak oldu. Önce, kelimenin sahibi olan fotoğrafçılardan başlıyalım:

Eskiden resim böyle mi çektirilirdi? Yolda yürürken, sigara yakarken, çiklet çiğnerken?.. Ne gezer... Bunun kendine göre merasimi vardı: En yeni elbisenizi giyecek, en şık kravatınızı takacak, sinek kaydı traş olacak, hafif pudralanacak, bıyıkları kozmatikle bükecek, sonra, ceviz oymalı koltukta makinenin karşısına, kaşlar büyük düşüncelerle çatık, gözler alabildiğine uzağa dalmış oturacaksınız. Fotoğrafçı, ensenizin biraz üstüne, arka kafanıza bir demir kavis geçirecek, sizi bir heykel katılığiyle donduracaktı.

— Biraz sağa... Biraz arkaya... Nefes almayınız... Çekiyorum... Mersi!..

Resim çekilecekti.

Şimdi «Şıpşak» çağımızın adı olmuştur:

Yemek mi?.. Listesiz, tabaksız, çatalsız, bıçaksız bir taam: İnce kâğıda sarılmış bir sıcak sandviç, bir bardak tatlımsı ekşimsi bulanık su... Şıpşak, doydunuz... Afiyet olsun!

Elbise mi?. Ne kumaş seçmek lâzım, ne terziye gitmek... Bir pantalon, bir kanadyen, çek bacağına, geçir sırtına şıpşak, tamam... Güle güle kullanınız!

Seyahat mi?.. Ne tren, ne vapur, ne araba... Atla uçağa, öğleyin Roma, ikindi üstü Paris, akşam Londra ve... Ertesi sabah, şıpşak, yine Yeşilköy... Hoş geldiniz!

Aşk böyle: Şıpşak tanışıyorlar, şıpşak sevişiyorlar, şıpşak evleniyorlar... Ve şıpşak boşanıyorlar!

Ticaret böyle: Şıpşak alıyorlar, şıpşak satıyor... Rivayete göre şıpşak da milyoner oluveriyorlar.

Resim böyle :Yeni sergilerde, karpuz sergisi emeğinden fazlası yok. Şıpşak!

Şiir böyle: Mısraların omuzlarından sabrın altın hil'atini atmış yeni manzumelerde davulcu mânilerinin iptidaî lezzeti bile yok. Şıpşak!

Kanunî Sultan Süleyman devrinin saltanatlı şairi:

Bâki kalan bu kubbede bir hoş sada imiş!

Demiş. Şimdi?.. O sada da şıpşak!

Fakat Şıpşakların en müthişi, en korkuncu nedir, bilir misiniz?

Dünyamızın, bir kobalt bombasiyle şıpşak yokoluvermesi!..

KIBRISTA EOKA'CILAR İNGİLİZLERLE BARIŞMAK İSTİYORLAR.. — Gazeteler —

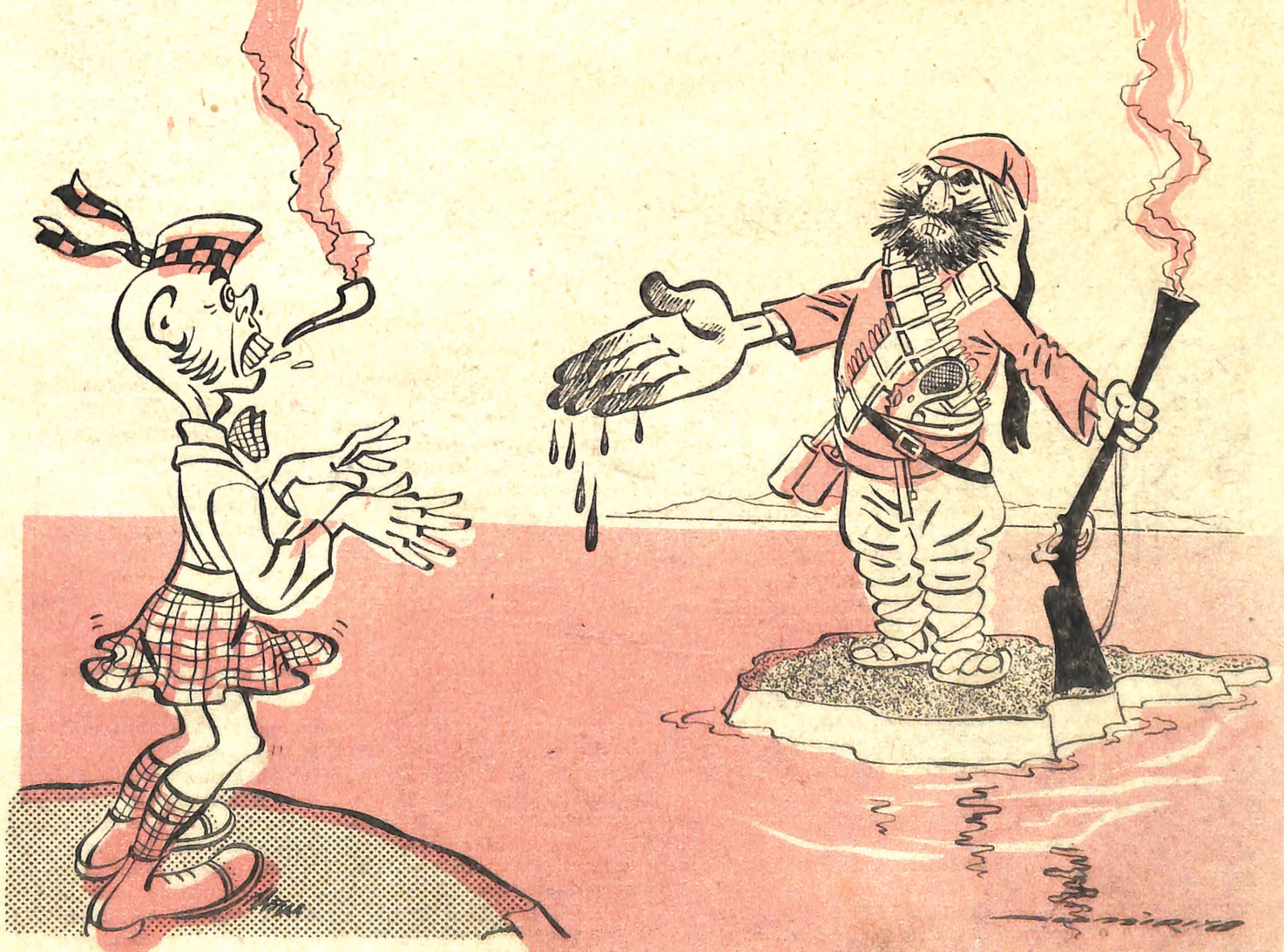

Tethişçi — Ver elini Coni!...

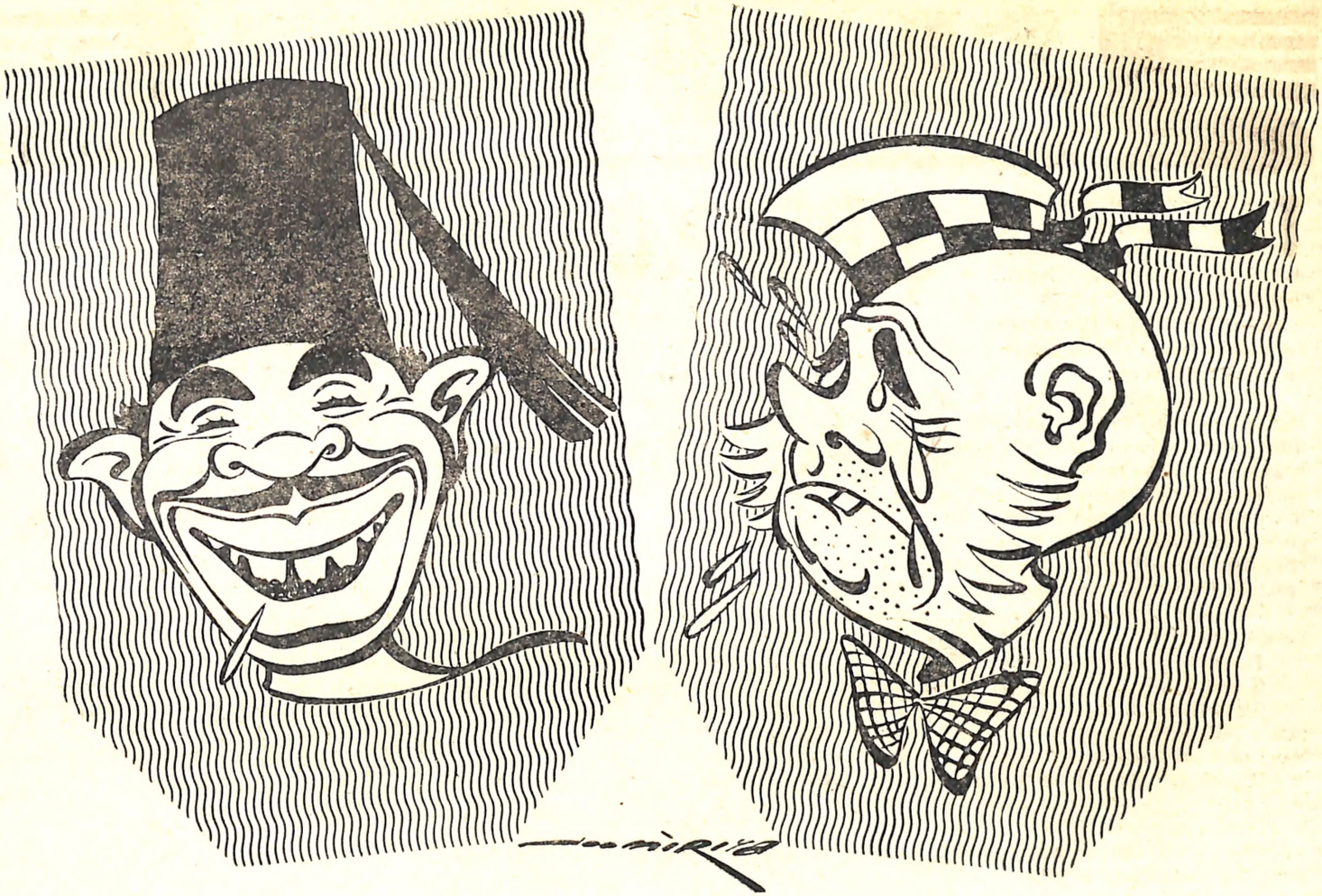

KOMEDİ TRAJEDİ

Tahtalıköy'den Mektuplar

Gönderen: **Ölmüş Eşşek**

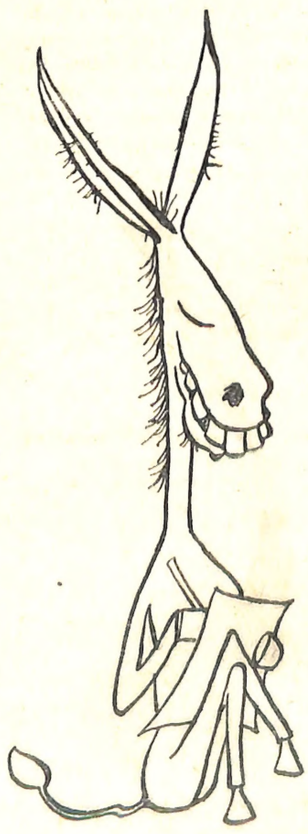

Sevgili kardeşim,

Beni burada koyacak yer bulamadılar. Suçlarım o kadar çokmuş ki, bu suçlara cehennem bile az geldi. Şimdilik burada dursun diye, cehennemin dibine attılar.

Sağlığımda cehennemden bizi korkuturlardı. Hiç te gözümüzü korkuttukları gibi kötü bir yer değilmiş. Size burasının nasıl bir yer olduğunu anlatayım. Cehennem için, alev alev yanar, sonra birden her yanı buz olur donar, diyorlardı ya, işte öyle. Benim dünyadayken oturduğum yer altındaki bodrum katları nasıl yazın cayır cayır yanarsa, kışın da buz keserse, tıpkı işte öyle... Bilirsin ya, oturduğumuz bodrum katları, hiç bir yerden hava almazdı. Burası hiç olmazsa, cehenneme yeni bir suçlu geldi mi, açılan cehennem kapısından hava alıyor. Yâni senin anlayacağın, cehennemin havası bana dokunmadığı gibi yaradı da... Dünyadayken, bir yazlığa gidemedim, der dururdum. Sanki burada yazlığa gelmiş gibiyim, üstelik ne sinek var, ne komşuların radyo gürültüsü, ne gençlerin «hu huu!» diye birbirlerine seslenmeleri, ne eşek anırması, ne satıcı bağırması... Düşün kardeşim, düşün, burada gazete bile yok. yan gelip yatıyorum, boyuna şişmanlıyorum. Dünyadaki evimizde, bir de üst kattakilerin gürültüsü patırdısı vardı. Burada öyle bir işkence akıllarına gelmemiş.

Dünya yüzünde kışın tir tir titremekten öyle olmuşum ki, cehennem ateşiyle ilikleriim ısındı. Zebanilere:

— Aman üstüme biraz daha ateş atın! diye yalvarıyorum, şaşırıyorlar.

Hani cehennemde insanlar alt alta, üst üste, çok sıkışık, kimi ağlar, kimi bağırır derlerdi ya, bu da bana vız geldi. İnan ki, bizim ev kadar sıkışık değil. İki küçük odalı evimizde, annem, kaynanam, beş çocuk, karım, ben, tam dokuz kişiydik. Gayr-i insanî olur diye, cehennemi o kadar kalabalık yapmamışlar.

Sevgili kardeşim, sana burasını öve öve bitiremem. Meğer bizim gibilerine çoktan ölüp, cehennemi boylamak varmış, ama bilemedik. Burada karşılaştığım iki arkadaşa çıkıştım:

— Böyle bir yere geldiniz de neden iki satırlık bir pusulayla, bildirmediniz? dedim.

Bir tanesi:

— Yağma mı var, dedi, sonra dünyadakilerin hepsi duysunlar, gelsinler de buranın da tadı tuzu kaçsın...

Öbürü:

— Ben sana mektup yazdım, dedi, sanki sen bizim postaları bilmez gibi konuşuyorsun. Ankara'dan «geliyorum, karşıla» diye yıldırım telgrafı çeksen, telgraf senden iki gün sonra gelir. Ben sana mektup yazdım ama, postacı sen öldükten sonra evine getirmiştir.

Haa, bir şey daha unuttum, kardeşim buranın en büyük iyiliği, kirası, ev sahibi derdi yok. Biliyorsun ya, dünya yüzünde hiç bir evde dört aydan fazla oturamazdım. İcra yoluyla pılı pırtımız kapı dışarı atılırdı. Burada ev sahibi evden atacak diye bir korku yok. Ne kira var, ne icra var, yan gel yat...

Ne yazık ki, buradaki ra-

hatım da çok sürmedi. Zebaniler, günden güne şişmanlayıp, sahib-i sandalye bir politikacı gibi ense, göbek yaptığımı görünce üst makama: «Bu ne biçim insan, ne ateşten yanar, ne soğuktan donar, kızgın demirle dağladıkça ooooh diyor» diye şikâyet etmişler. Üst makam da, dünyadaki Emniyet Müdürlüğüne sebebini sormuş, benim künyemi istemiş. Emniyet Müdürlüğünden gelen cevapta: «Dünya yüzünde onun çekmediği hiç bir işkence kalmadığından, her türlü rahatsızlık, acı, dert ve ıstıraba alışmıştır. Cehennemde hava değişimine gitmiş olmasının ve orasını yadırgamamasının sebebi budur. Siz eğer ona işkence etmek istiyorsanız, hemen cennete atın. Rahat ona batar. Rahata hiç alışmadığı için orada duramaz. Ona yapılacak en büyük işkence işte budur» diye yazmışlar.

Sevgili kardeşim, işte dünyadan bu cevap geldiği günden beri, neler çektiğimi anlatamam. Hemen cehennemden çıkarıp, beni cennete attılar. Burası bizim gibi rahata alışmamışlar için yaşanılacak yer değil. Çok acı çekiyorum.

İlk günler dayanayım da neler çektiğimi anlamasınlar, belki tekrardan cehenneme atarlar diye çok uğraştım ama, bu cennet dedikleri yer, dayanılır, çekilir gibi yer değil kardeşim.

Bu mektubumu alınca oradaki bütün arkadaşlara haber ver, onlar benim gibi enayilik yapmasınlar. Nasıl olsa, bizim arkadaşlarımız olduklarına göre cehenneme gelecekler demektir. Cehennemde rahat ettiklerini kimseye çaktırmasınlar. Ara sıra numaradan:

— Ah... Of; ah, of!.. diye bağırıp çağırsınlar. Yoksa onları da benim gibi cennetin bir köşesine atarlarsa, hapı yuttular demektir. Beni soran, arayan bütün arkadaşlara selâmlarımı söyle. Burada olup bitenleri sana yazmağa çalışacağım. Gözlerinden öperim.

Adres: Cennet-i âlâ'da
kardeşin:
Ölmüş Eşek

Hamiş: Aman sevgili kardeşim, adresimi olur olmaz adama verme, burda da gelip beni bulmasınlar. Hele alacaklılara sakın nerde olduğumu söyleme. Hiç olmazsa Tahtalıköy'de ele güne rezil olmıyalım.

MARİLYN MONROE İSTANBULA GELİYOR..

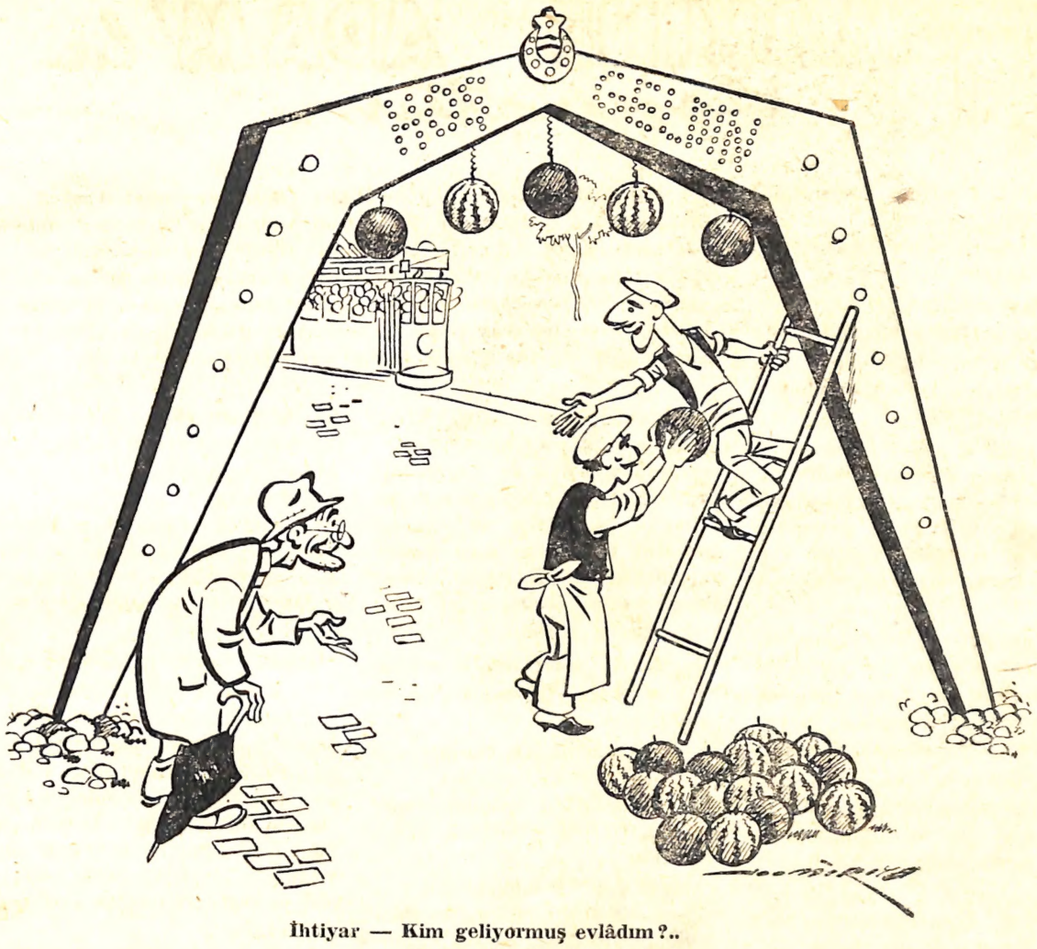

İhtiyar — Kim geliyormuş evlâdım?..
— Karpuz kraliçesi beybaba!..

NESİ ONUN

Bizim gazete yazarlarımız üzerinde konuşuluyordu. Falih Rıfkı Atay'ın usta bir yazar olduğunda konuşanlar birleşti. Yalnız bir genç, Atay'ın yazı ustası olduğunu kabul etmekle beraber:

— Nedir o, dedi, Falih Rıfkı'nın son günlerde yazdığı yazılar? Dört sütun bir yazı, ortasında koskocaman iki sütun üzerine bir de imzası. Maşallah levhası gibi bu koskoca Falih Rıfkı imzasını görünce, acaba üstad, ne yazmış, diye insan yazıyı merakla okuyor. Yazıya, Naima tarihinden aldığı bir parçayla giriyor. Arkadan yarım sütun Kâtip Çelebi'den alıyor. Sonra Peçevi'den, Evliya Çelebi'den... Bir de bakıyorsun yazı bitmiş. Bu yazının nesi Falih Rıfkı'nın?.. Birisi:

— İmzası, Falih Rıfkı'nın.. dedi.

Başka biri de:

— Gazete onun, kâğıdı onun, mürekkebi onun, her şeyi onun.. Daha nesi onun olsun? İnsaf..

Ekmek ziyanını önlemek maksadiyle birinci sınıf lokantalar için 150 gramlık ekmek yapılacak (Gazeteler)

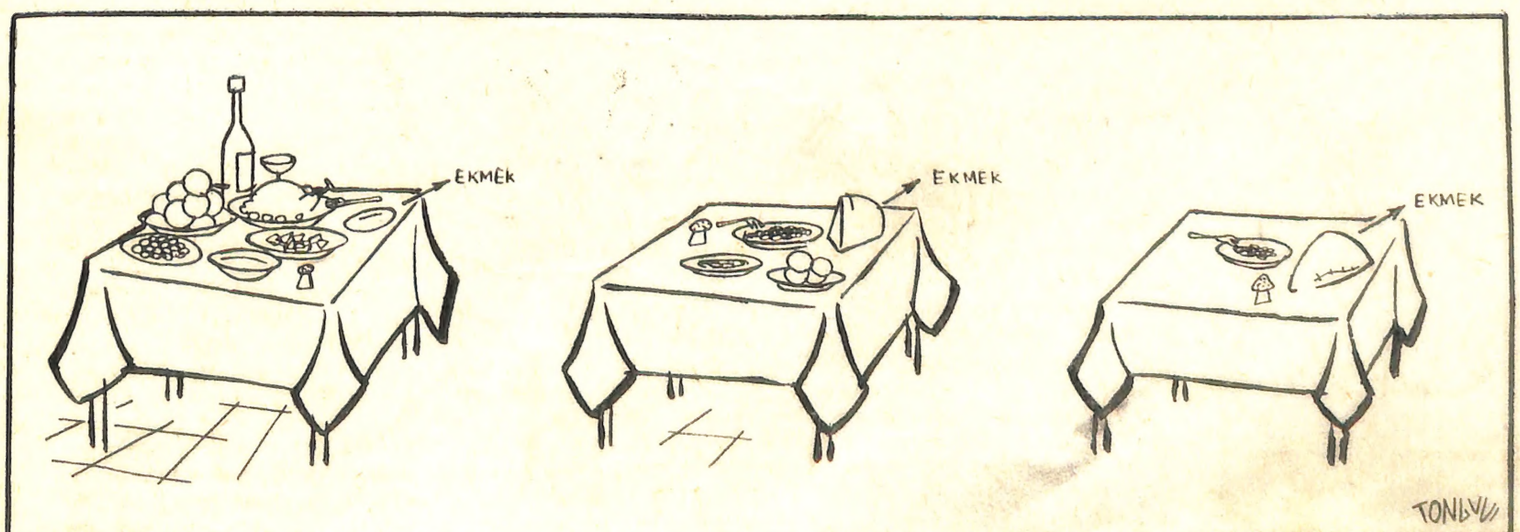

Birinci sınıf lokanta **İkinci sınıf lokanta** **ÜÇÜNCÜ SINIF LOKANTA...**

MAKİNE ADAM'la Konuştum

Gülhane Parkında yapılan Bahar Bayramı şenlikleri için bir Makine adam getirilmiştir. 20 ay önce yapılan bu Makine adamın adı, «Sabor» dur. 2,5 metre boyundadır. Gövdesinde bir telefon vardır. Telefon numarasını çevirince konuşmakta, sorularınıza karşılık vermektedir. Her hareketi yapan makine adam, samba oynamasını sever, orasını burasını fazla kurcalayınca gıdıklanır. Aşağıda bir yazarımızın Makine adamla yaptığı konuşmayı okuyacaksınız..

MAKİNE adamın karnındaki kadranı çevirdim:

— Merhaba Makine Adam, dedim.

— Merhaba, dedi.

— Her sorulana karşılık verebiliyormuşsunuz, öyle mi?

— Uygunsuz bir şey sorulmazsa, evet, dedi.

— Uygunsuz soru da ne demek?

— Politika demek... Politika, dünyanın en uygunsuz işidir. Beni dünyaya getiren mühendis, «Aman oğlum, sakın politika yapma da, başka ne yaparsan yap» dedi.

— Vah vah, doğrusu acıdım size. Bir insan siyasî hürriyetine de sahip değilse, siyasî inançlarını da istediği gibi söyleyemezse, bu yaşamanın hiç bir anlamı kalmaz.

Makine adam, vidaları, cıvataları sarsılarak güldü:

— Hah hah hah... Sanki sizin siyasî hürriyetiniz var mı?

— Var ya...

— Peki, siyasî hürriyetiniz var da, söyleyin bakalım, neler yapabilirsiniz?

Düşündüm, düşündüm, yine düşündüm:

— Neye sustunuz? Bakın ben size söyliyeyim. Bir kere sizi on sekiz yaşına kadar adam yerine koymazlar. On sekiz yaşında yarı adam sayılırsınız. Ancak belediye seçimlerine girebilirsiniz. Milletvekili seçimleri için 22 yaşında oy kullanabilirsiniz. Demek ki, normal insan hayatının üçte biri politikasız geçer. Üniversitede siyaset yapmazsınız, yasaktır, dört, beş sene de böyle geçer. İşçiyseniz sendikada politika yaptırmazlar.. Öğretmen, Profesör iseniz, Üniversitede politika yaptırmazlar. Memursanız yine politika size yasaktır. Serbest iş sahibi olursanız, diyelim tüccar, dövizi var, lisansı var, işim bozulmasın diye siyaset yapamazsın. Küçük esnaf olsan, ekmek parası düşünmekten siyasetle uğraşamazsın.

— Artık yeter! diye bağırdım, bir gazeteci pek iyi de politika yapabilir.

— Şu sizin gazetecilerinizi sayar mısın?

— Falih Rıfkı, Ahmet Emin, Nadir Nadi, Hüseyin Cahit ve falan filân...

— Ne yapıyor bunlar?

— Falih Rıfkı Peçevî tarihinden, Naimâ'dan, Evliya Çelebi, Kâtip Çelebi'den aktarmalar yapıyor. Ahmet Emin, yeniden barış görüş olalım, sarmaşalım, koklaşalım diye yazıyor. Hüseyin Cahit, İttihat ve Terakki zamanına ait hâtıralarını yazıyor. Nadir Nadi, Cihat Baban ve falan filân yazmıyorlar.

— Hani siyaset? Siyaset dediğin de bunlar mı yoksa?

— Yâni bay Makine adam, ne demek istiyorsun? Hiç kimse siyasetle uğraşmıyor mu?

— Uğraşıyor. Siyasetle uğraşanlara teker teker bak, kimlerin siyasetle uğraştığını görürsün. Artık kendi işinizi yapamıyacak kadar yaşlanıp emekliye ayrılınca, işte o zaman rahat rahat politika yapabilirsiniz.

— Amma yaptın bay Makine adam, emekliye ayrılmadan siyasetle uğraşanlar yok mu? Kasım Gülek var, Osman Bölükbaşı var, Fevzi Lûtfi var.

Makine adam bir kahkaha attı:

— Kasım Gülek, Adananın büyük toprak sahibi, Osman Bölükbaşı Kırşehir'in büyük toprak sahibi, Fevzi Lûtfi Manisanın büyük toprak sahibi. Daha bilmem kim, bilmem nerenin büyük toprak sahibi... Politikayla uğraşmak için, ya büyük bir şeyin sahibi olacaksın, ya da hiç bir şeyin sahibi olmıyacaksın.

Doğrusu o zamana kadar hiç bunun farkında olmamıştım. Ama yine de Makine adamın düşüncesine karşı kodum;

— Ne olursa olsun, ben bir Makine adam olmak istemem. İnsan istediği gibi konuşabilmelidir.

— Hah hah hah...

— Neye gülüyorsunuz?..

— Siz aklınızca, istediğiniz gibi konuşabiliyorum mu sanıyorsunuz.

— Tabii... İstediğim gibi konuşurum, istediğimi yaparım. Kim ne karışabilir? Hürriyetim var.. Oysa sen canının istediğini yapamazsın.

— Ayol, senin benden ne farkın var? Çocukken, annen baban karışır, istediğini yapamazsın. Okulda öğretmenlerin dediğinden dışarı çıkamazsın. Memur olsan, bir üstün ne derse onu yapmak zorundasın. Evlensen, istediğin gibi konuşamazsın, karın karışır. Doktor, mühendis, avukat olsan, para kazanıp, çoluk çocuk besleyeceğim diye çalışmaktan yine dilediğini yapamazsın.

Evet, Makine adam doğru söylüyordu. Ben boşu boşuna övünüyordum.

— Haklısın bay Makine adam, dedim, ben de senin gibi bir makine adamım. Annemin, babamın karımın, hattâ çocuklarımın emrinde, üstlerimin emrinde, hayatın emrinde. Yalnız kendi emrimde değilim. Hiç bir istediğimi yapamam. Doğru... Aramızda hiç bir ayrım yok.

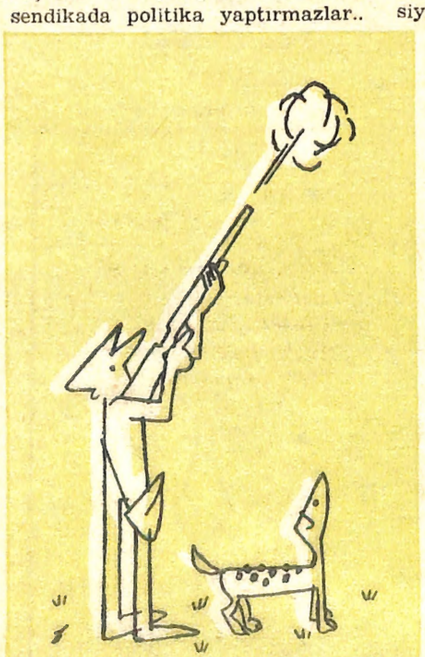

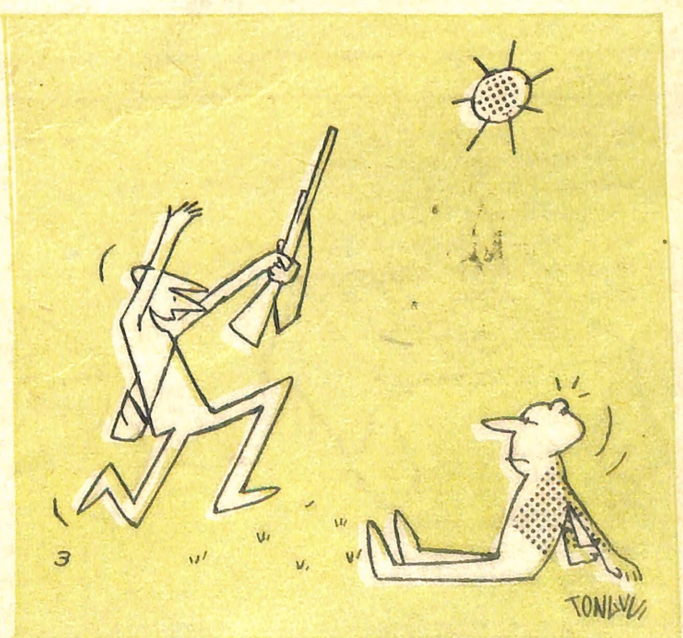

— Vay, Sülün Osman, sen miydin?..

Makine adam, üzüldüğümü görünce:

— Aramızda ayrım var, dedi, ben hiç olmazsa makine adamım, bana yaptırılandan başka şeyleri yapmak içimden geçmez. Bunun için de mesudum. Eğer sen de mesut olmak istiyorsan, adamlıktan istifa et, benim gibi bir makine adam ol. Motorunu kurarlar, çalışırsın, vidanı çevirirler gülersin, cıvatanı sıkıştırırlar yürürsün, fişini takarlar düşünürsün... Şu yalancı dünyada üç günlük ömrümüz var, adam olup güme gitmektense, benim gibi makine adam ol da rahat et...

Makine adama teşekkür ettim. Ondan ayrılınca, çevremdekilere daha inceden baktım, hepsi de birer makine adamdı, ben de bir makine adamdım. Kurarlar, konuşuruz. Bükerler, susarız.

— Yap! derler, yaparız.

— Yapma! derler, yapmayız.

Büsbütün de makine adam değiliz. Arasıra adamlığımız tutuyor da, vidamızla kimse oynamadan, kendi kendimize düşünüyoruz. İşte o zaman dertleniyoruz. Biz ne tam adamız, ne de tam makine adam... Sanırım bütün sıkıntımız da işte bu...

Röportajcı

●

ÜZÜLECEK ŞEY

Tanınmış avukatlarımızdan Ekrem Onur, İstokholm'dayken bir gece oteline, çok geç döndü. Hayli yaşlı olan kapıcıyı da uyandırmak zorunda kaldı:

— Kusura bakmayın, dedi, uykunuzu bozduk..

Yaşlı adam, bir genç avukata, bir de eşine baktı, sonra:

— Uykuma yanmıyorum, dedi. Ekrem'i köşeye çekerek, gayet güzel bir rüya görüyordum da...

●

KORKULUK

Bir siyaset adamımız, Çallı İbrahim'e gelerek portresini yaptırmak istedi:

— Üstad, dedi, yalnız mutlaka tabii boyda olsun..

— Neden ısrar ediyorsunuz arkadaş? diye sordu Çallı.

— Ankaradaki makamıma koyacağım da... Ben olmadığım zamanlar herkes beni orada bilsin istiyorum!

●

TERS TARAFTAN

Meşhur bir hırsızın oğlu ,ilk defa babaannesiyle karşılaşmıştı. İhtiyar kadın onu alnından öperek:

— Ben senin büyükannenim, dedi, ama baba tarafından..

Oğlan gayet ciddi, cevap verdi:

— Şuna ters taraftan desene!

— Dün gece Yılmaz'la şu yeni boyanmış kanapeye oturmıyalım mı!..
— Vah vah, elbiseleriniz leke oldu mu?..
— Yalnız Yılmaz'ınkiler!..

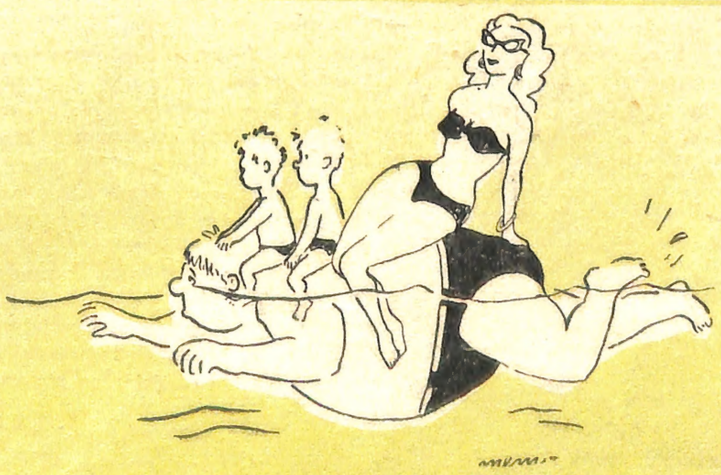

YÜZME ŞAMPİYONU AİLE GEZİSİNDE!..

NEYMİŞ?

Canları istemiş, lüks bir lokantaya gitmişlerdi. Orasının hususi yemeklerinden ısmarlamak istediler. Listeye baktılar. Biri, garsona:

— Kuzum, nedir bu «Boğaziçinde akşam rengi?» Yemek mi?

— Evet efendim, dedi garson. Hususi surette yetiştirilmiş patlıcanlarımızın zeytinyağında kızartılmasiyle yapılan bize mahsus bir yemek...

— Ya şu «Haliçte sabah»?

— O da ayni patlıcanların zeytinyağlı salatası!

★ Yazan : Şakir ŞAKŞAK ★

İÇERİ girdiğim zaman belki açlıktan, belki korkudan gözlerim kararıyordu. Burası, dayalı döşeli koskocaman bir yazıhane idi. İçerde, sayamadım ama, belki on kişi vardı. Benden önceki çıkana hâlâ kahkahalarla gülüyorlar, gül mekten gözlerinden akan yaşları siliyorlardı. Hepsi de şişman, göbekli, gerdanlı insanlar olduklarından gülmek onlara yakışıyordu. Üstü camlı kocaman bir masanın arkasında oturan adamın karşısına geçtim. Adamın bana ilk sorusu:

— Şakayı sever misiniz? oldu.

İşe girebilmek için acaba ne cevap vermeliydim? Adamları teker teker süzdüm. İçlerinde hiç benim gibisi yoktu. Hepsi de iyi giyimli, şişman, besili, yanaklarından kan damlayan insanlardı. Bu adamlar herhalde şakayı seviyorlardır diye düşündüm, zoraki bir gülümseyişle:

— Elbette şakayı severim, hem de çok severim, dedim, hiç şakayı sevmeyen insan olur mu?

— Mademki şakayı çok seversin, otur şu koltuğa, dedi.

Açlıktan ayakta duracak halim yoktu ama, saygılı davranmak için:

— Ayakta dururum efendim, dedim.

— Yoo, olmaz. Madem şakayı seviyorsun, otursun.

Şakayla oturmak arasında bir ilinti bulamadım ama, söz dinlemiş olmak için:

— Teşekkür ederim, dedim, otur dum.

— Yoo, yoo, ona değil, şu koltuğa otur.

Gösterdiği koltuğa oturdum.

— Burada gördüğün herkes, hepimiz çok şakacıyız, dedi.

— Çok güzel efendim. Bendeniz de şakaya bayılırım.

Adam sağdan, soldan konuşmaya başladı. Arasıra bana sorduklarına da kısa, terbiyeli cevaplar veriyordum. Ama bana bir şeyler oluyordu. Affedersiniz, oturak yerimden bir sıcaklık bastı, olur şey değil. Gittikçe sıcaklık artıyor. Artık bu sıcak değil, ateş... Kızgın tavaya konmuş kestane gibi, altımdan doğru kebap olmaya başladım. Allah Allah... Acaba hasta mıyım? Benim bildiğim, insana ateş, altından değil, başından gelir. Sağa sola kıvranıyorum, olmuyor. Ben kıvrandıkça, onlar da bana bakıp bakıp gülüyorlar. Zaten adamlar şakacı, benim halim de gülünmiyecek gibi değil ki... Canım yanıyor ama, ben de onlara bakıp gülmeğe başlıyorum. Altımdan öyle bir ateş geliyor ki, sanki tutuşacağım. Karşımdaki: :

— Ne o, rahatsız mısınız? dedi.

Hastayım desem, belki işe almaz:

— Hayır, sıhhatim yerinde, turp gibiyim, dedim.

— Neden öyle kıvranıyorsunuz?

Adamlar kahkahadan kırılıyorlar. Bir bahane bulmak için:

— Affedersiniz, dedim, fistülüm var da... Müsaade ederseniz ayak ta durayım, oturamıyorum.

Artık gülmekten yerlere yatacaklar. Her tarafımdan terler boşanıyor. Alnımdan akan terleri sildim, ayağa kalktım:

— Ne gülüp duruyorsunuz? diye bağıracağım, adamlar şakacı, ya beni işe almazlarsa...

Masadaki adam zile bastı, gelen odacıya:

— Beye bir çay getir, dedi .

Buna sevindim. Demek ki, beni beğenmişlerdi. Açlıktan karnım gurulduyordu. Sıcak çayı içersem, açlığımı bastırırdı. Odacı çayı getirdi. Ben ayaktaydım. Bardağı eli me aldım. İki kesme şekeri çaya atar atmaz pufff diye çay köpük ler saçarak havaya fışkırdı. Neye uğradığımı şaşırdım. Elimden bardağı zor attım. Üstüm başım köpük içinde kalmış, ellerim sıcak çaydan yanmıştı. Her halde bir pot kırmıştım. Adamlar gülmekten artık yerlere yuvarlanıyorlardı. Doğrusu gülünmiyecek halde de değildim.

İçlerinden biri kahkahalar arasında:

— Şu karşıki kapıyı aç da, masanın üstünde bir dosya olacak, onu getir, dedi.

Adamın gösterdiği kapıyı açtım, dosya falan yoktu. Arandım, tarandım, yok... Hay Allah, yok desem, acaba beceriksiz mi derler. Korkarak:

— Yok efendim, dedim.

Hâlâ gülen adam:

— Buradaymış, gel, dedi.

Tam gelirken:

— Aman, kapıyı açık bırakmışsın, dedi, hemen kapa!

Kapıyı kapadım. Bu sefer başka biri sormağa başladı. Ama, sorularına cevap veremiyorum ki... Bir hapşırık tuttu beni. Bütün aksilikler üstüste geliyor.

— Adınız ne?

— Adım... hap... hap, hap, hap şuuuu... Me, mem, Meh... hap, hap, hapşuuuu... Adım Mehmet... şuuut!..

Adamlar yerlere yuvarlanıyorlar. Şu başıma gelenlere ne diyeyim bilmem ki?.. Tam kırk yılda bir iş ümidi çıktı, yok oturak ye rime ateş basar, yok çayı dökerim, hapşırırım...

— Kaç yaşındasınız?

— Kı... kı, kı, hapşuuuu!. Kırk bir. Hapşuuuu...

Gülmekten boğulacaklar. İçlerinden biri:

— Karşıda musluk var, git suratını yıka, dedi.

Yüzümü yıkayınca biraz açıldım, hapşırık kalmadı ama, bu sefer başladı gözlerim sulanmaya... Göz sulanması değil, basbayağı hüngür hüngür ağlıyorum. Olur şey değil, hiç başıma gelmemişti. Acaba açlıktan mı, bilmem ki... Maskara oldum gitti adamlara... Böyle sakar, bir hapşırır, bir zırlar adamı işe alırlar mı?

— Neden ağlıyorsunuz?

— Ben mi? Bilmem... Annem rahmetli...

Bir gülüyorlar, bir gülüyorlar ki. Lâf değil, hüngür hüngür ağlıyorum. Bir tanesi, dolaptan bir şişe kolonya çıkardı:

— Biraz koklayın, açılırsınız, dedi..

Avucuma döktüğü kolonyadan derin bir nefes aldım. Galiba sinir kolonyasıymış. Oooh, içim açıldı. Bende bugün mutlaka bir şey var. Bu sefer de hıçkırık tutmasın mı? Hık, hık... Adamlar bana deli diyecekler. Bir ağlar, bir hapşırır, bir hıçkırır. Hâlâ ne diye kovmuyorlar bilmem...

— Evvelce ne iş yapardınız?

Cevap veremiyorum ki...

— Evvel... hıyk... ve... hıyk.. boyacılı... hıyk.

— Aman, yeter, sus! diye bağırıyorlar. Gülmekten ölecekler.

— Şu dolabı açar mısınız?

Dolabın kapısını açarken sanki top patladı, gümm! Ben korkudan yere yuvarlandım. Olursa bukadar aksilik olsun. Artık işe filân almazlar. Bir şey değil, adamları güldüre güldüre öldüreceğim.

İçlerinde en irisi masanın üstündeki tozu üfledi. Biraz sonra da boğulur gibi kahkahalar arasında;

— Neye kaşınıyorsunuz? diye sordu.

— Vallahi temizim, dün yıkandım ama, bilmem nedense bir kaşınmadır geldi üstüme.

Pire desem değil, pire insanın bir yerine girer. Benim her tarafım kaşanıyor. Hart, hart, hart...

En yaşlı olanı:

— Tahsilin ne? diye sordu.

— Edebiyat Fakültesini bitirdim.

Kulağını ağzıma yanaştırdı:

— Hızlı söyleyin, ağır işitirim, dedi.

Kulağında, ağır işitenlere mahsus âlet vardı. Bir yandan hart, hart kaşınırken, bağırdım:

— Edebiyat Fakültesi....

— Ha?..

Ağzımı âlete yapıştırdım:

— Edebiyat... derken, adamın kulağındaki âletten suratıma fıskiye gibi su fışkırmasın mı? Neye uğradığımı şaşırdım. Olduğum yerde yıkıldım. Burası yazıhane değil, perili evdi. Açlıktan da gözlerim dönmeğe başladı.

Yalnız ben değildim yerde. Onlar da gülmekten yerlere serilmişlerdi. Bir zaman kahkahadan sar'a nöbeti geçirir gibi yerde debelendiler. Neden sonra kendilerine geldiler. Ayağa kalktılar. Artık gülmüyorlardı. Hepsi birer ciddî iş adamı olmuşlardı. Şaka maka kalmamıştı. Bir tanesi:

— Aferin, dedi, çok iyi dayandın. Şimdiye kadar belki kırk kişi geldi, hiç biri sonuna kadar dayanamadı. Hattâ ilk tecrübede kaçanlar bile oldu.

— Anlamadım beyefendi, neye dayandım?

— Amerikada şaka malzemesi imal eden bir fabrika var. Bize iş teklif etti. Bazı şaka malzemesi gönderdi.

— Evet...

— Bu şakalar bazı ağır oluyor, tehlikeli oluyor. Onun için evvelden bir tecrübe yapmak istedik.

Sonra birbirleriyle konuşmağa başladılar:

— Amerikada bu eşyaları satan tam 10 bin mağaza varmış.

— Evet, evet... Senede 20 milyon dolardan fazla ciro yapıyorlarmış.

— Burada da iyi satış olacak.. Tecrübe de gösterdi ki, hiç bir teh likesi yok.

— Fabrika bize elli kalem mal teklif ediyor.

— Onlardan da istiyelim. Bu işte kazanç var. Çünkü bizim halkımız Amerikalılardan daha şakacıdır. Biz şakayı seven insanlarız.

En yaşlı ve en şişmanları, kâtip leri olduğunu tahmin ettiğim birine:

— Not et, dedi, iki bin tane sandalyeye konacak kıç kızdırma lev hası, on bin kutu kaşıntı, tozu, beş yüz sandık hıçkırık kolonyası, beş bin düzine su fışkırtan sağır âleti, yirmi bin şişe göz yaşartıcı su, beş ton deli şeker, otuz bin kutu patlama kapsülü... Hepsini yaz, hemen göndersinler.

Beni takdir ettiklerine göre herhalde işe almış olacaklardı. Ama doğrusu, işimin ne olduğunu anla yamamıştım. Kendi aralarında konuşurlarken beni bir kenarda unutmuşlardı.

Benimle en çok meşgul olana:

— Beyefendi, dedim, acaba işe kabul olundum mu?

— Haaa, dedi, bak seni unutmuştum. Evet, isteklilerin içinde senden daha dayanıklısı çıkma dı. Seni işe aldık.

Kâtibine döndü:

— Muhasebeciye söyle, vezneye söylesin, bu adama iki buçuk lira versinler.

Sonra bana:

— Bizim şirketimiz, Amerikadaki fabrikadan her ay bu şaka malzemelerinin başka çeşitlerinden ge tirecek, dedi. Siz her ayın üçünde burada bulunun. Yeni gelen şaka âletlerini üzerinizde tecrübe ederiz. Sonra gider vezneden iki buçuk liranı alırsın. Her ayın üçü, unutma...

— Hı hı.. diye güldüm. O da güldü:

— Çok şakacısınız. Ben de şaka yı çok severim.

Gülüyordum. O da gülüyordu. Aç maç ama, bütün gücümü top layıp herifin burnuna bir yumruk indirdim, geri geri gitti, kıçının üstüne düştü. Burnundan fış, diye kan fışkırıyordu. Öbürleri de şaşır mışlardı.

Ben, kahkaha ile gülerek:

— Size küçük bir şaka yaptım, dedim.

— Ama böyle de şaka olmaz ki.. Bu eşek şakası...

— Ne yapalım, biz fakiriz. Ayda kazanacağımız iki buçuk lira ile sizin getirttiğiniz âletlerden alamayız ki.. Sizin hatırınız için, şaka da mı yapmıyalım? Âletsiz şaka işte bukadar olur.

Kapıyı, çat diye kapadım, çıktım. Hemen evime gittim. İçi hayat felsefesiyle dolu defterimin en sonuna şunu yazdım: «Hayat acı bir şakadır.»

ATEŞ - SİN

Yazan: ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

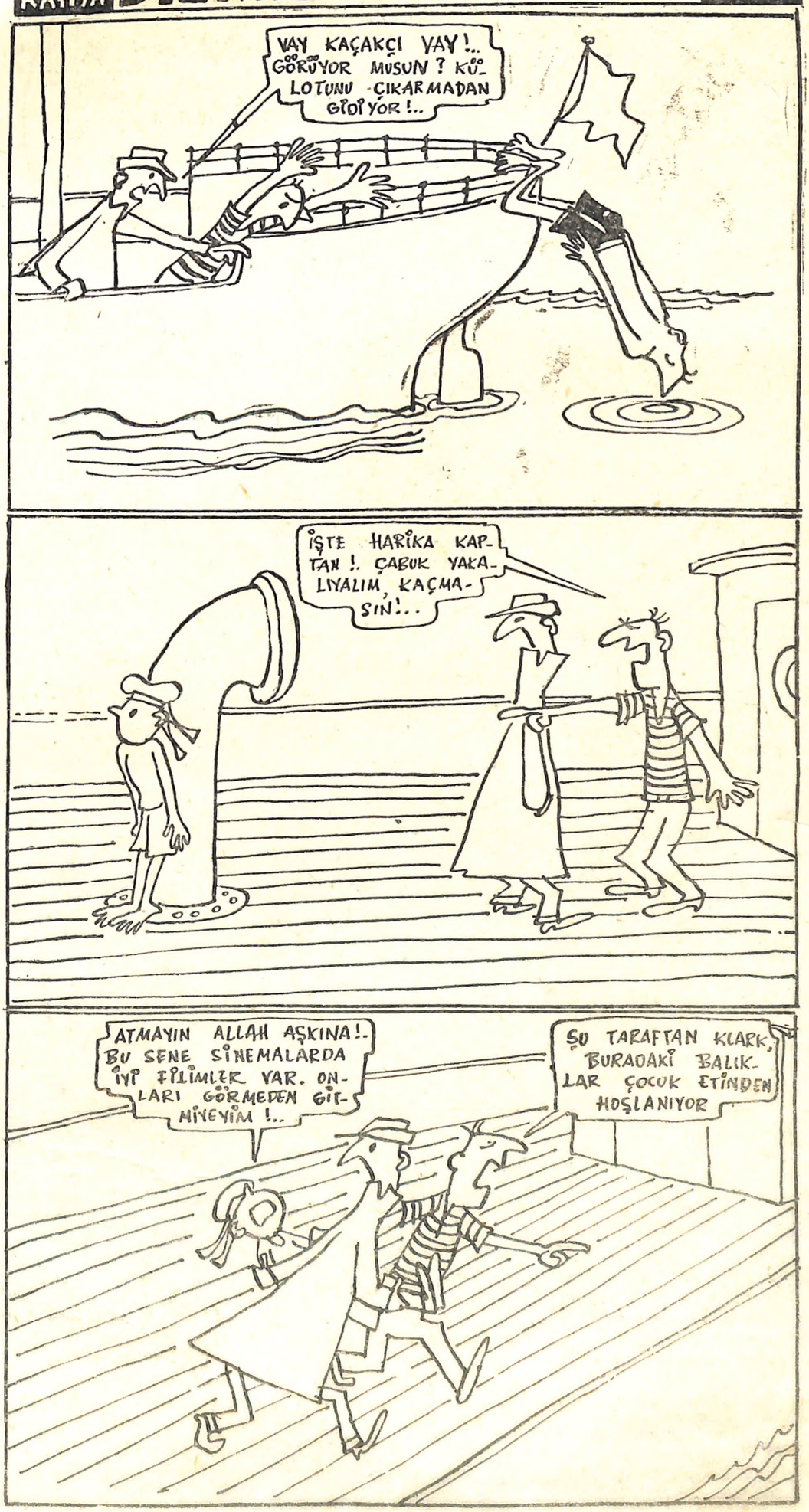

(Devamı var)

KASIM GÜLEK ARKEOLOJİK GEZİYE ÇIKIYOR.. (Gazeteler)

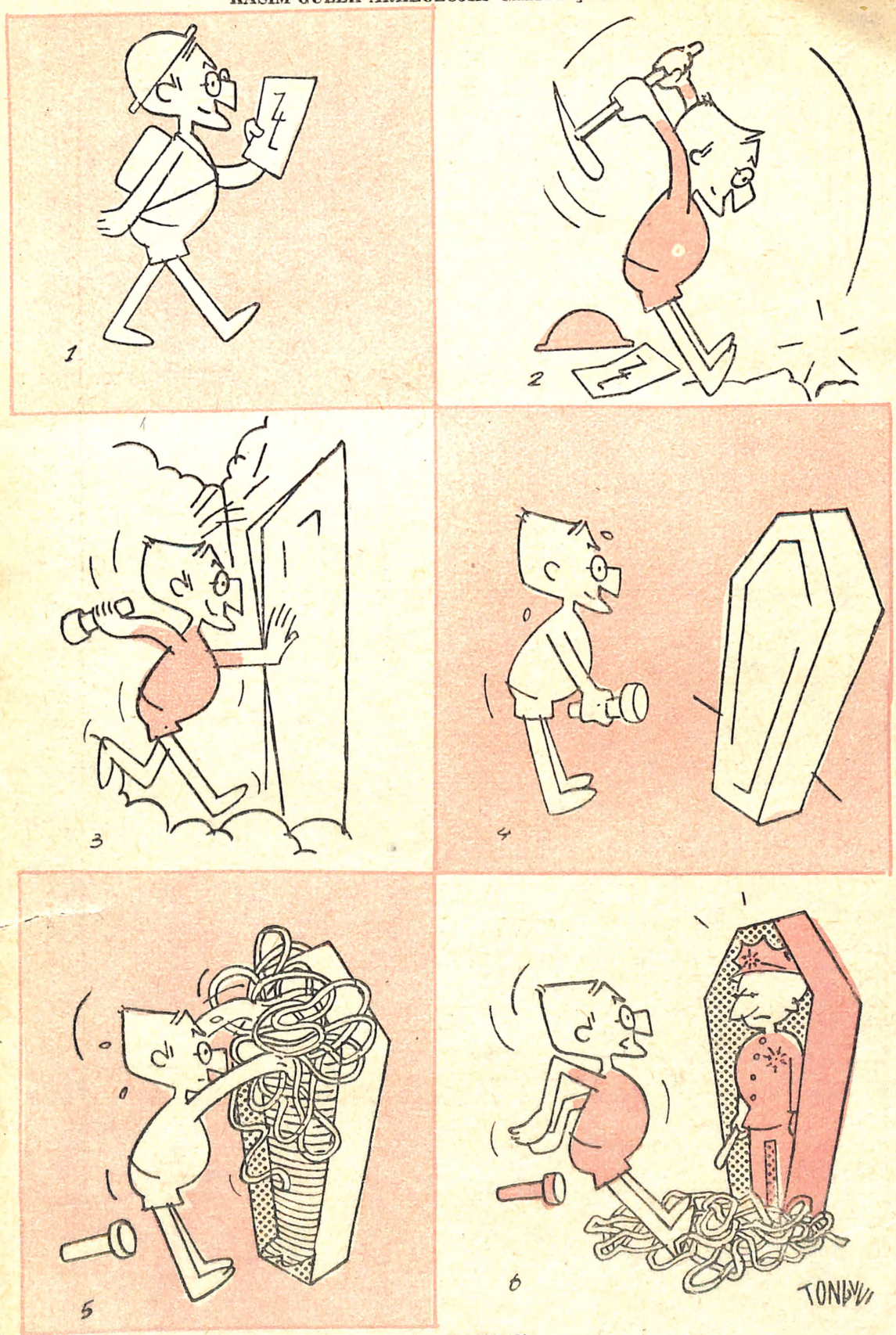

YAZISIZ!..

Zararı yok!

Bir kitapçı, yaşlı bir zatın hatıralarını dinliyerek neşreden Samih Nafiz Tansu'yu yakaladı:

— Ne olur, dedi, benim için de (meşhur ve büyük bir isim) nün hatıralarını alır mısınız?

Samih Nafiz, nezaketle özür diledi:

— Ama ben güzel yazmasını beceremiyorum..

Kitapçı hiç bozmadı:

— O malûm, ama siz dinleseniz de kâfi..

Son piyes

Adı lâzım değil, piyes yazarlarımızdan biri maruf bir eleştirmeciye sordu:

— Son piyesimi gördün mü?

— Evet, gördüm.

— Nasıl buldun?

— Fena değil, yalnız bence o son perdede intihar eden adam, zehir içeceği yerde kendine kurşun sıkmak suretiyle canına kaysaydı, daha iyi olurdu.

— Neden?

— Seyirciler uyandırmak için faydalı olurdu da...

Her Daldan Bir Çiçek

Yeni tanıştığı kızla akşama kadar gezdi. Geç vakit evine bırakırken sordu:

— Şimdi seni öpersem ne yaparsın?

Genç kız ciddileşti:

— Hemen erkek kardeşime seslenirim...

— Kardeşin kaç yaşındadır?

— Dört yaşında!..

★

Genç bir kadın, idare ettiği otomobilinin penceresinden elini uzatırsa ya sağa, ya sola dönecek, yahut duracak veya geriliyecektir, sigarasının külünü silkmek istediği, veya bir vitrinde gördüğü bir elbiseyi yanındakine göstermeğe çalıştığı muhtemeldir. Tırnaklarının cilâsını kurutmak için de olabilir.

Ne derseniz deyin, onun bu hareketinin bir tek hedefi vardır: Yeni aldığı yüzüğü gelip geçene göstermek.

★

Arkadaşını tâziye ettikten sonra:

— Baban hayata veda etmeden evvel son sözü ne olmuştu?

Diye sordu. Arkadaşı içini çekti:

— Bir şey söylemedi. Annem, son nefesini verinceye kadar yanındaydı.

★

Elmaların çürümemesini isterseniz, onları çocuklarla dolu rütubetli bir odaya koyunuz..

★

Akıl hastahanesinin telefonu çaldı:

— Evet, Akıl hastanesinin baş hekimiyim, ne istiyorsunuz?

— Bugün sizden kaçan bir deli var mıdır?

— Hayır... Neye sordunuz?

— Tuhaf şey... Öyle ise karımı kim kaçırdı?

★

Bir genç kız fıçı ile yüzmeğe kalkışırsa bunu tuhaf görmemelidir. Düşünün, evlendikten sonra, iriyarı kaynanasının yanında saatlerce güneş banyosu yapmak mecburiyetinde kalan gelinler az mıdır?

★

Genç adam, bikini mayolu kıza:

— Size saati elli kuruş mukabilinde yüzme öğretebilirim.

— Hayır, elli lira verirseniz kabul ederim.

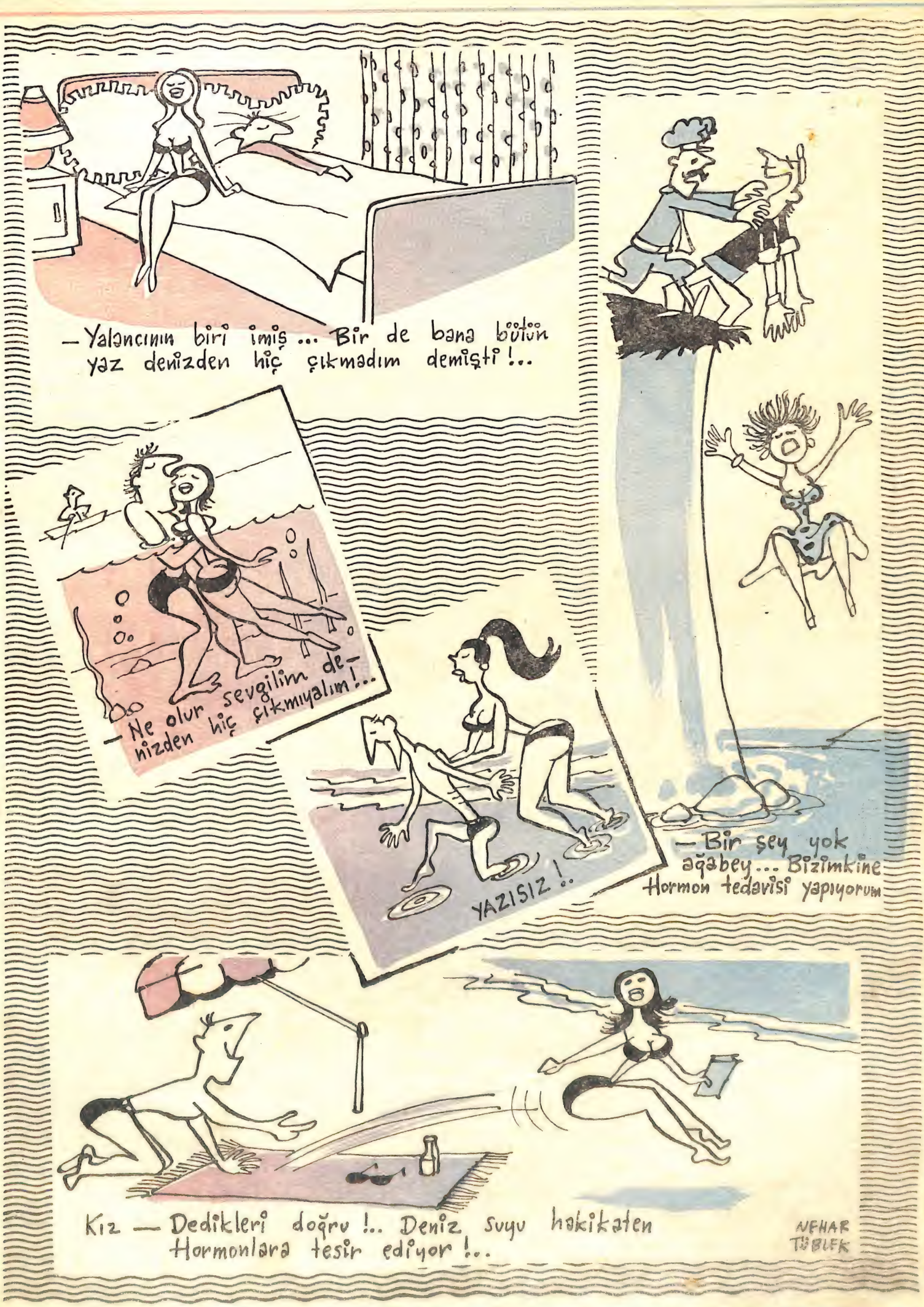

Deniz suyu hormonları fazlalaş tırıyor!... (Gazeteler)

DİŞİ ROBENSONLARLA KONUŞMA

Konuşan : Kalamışlı Kâmil KALAMIŞ

BÜYÜKADADA..

Vapurumuz Büyükada'ya geldiği zaman karanlık basmıştı. İlk işimiz bir otel aramak oldu. Alman kızlarını memnun edebil mek için, Ada'nın en iyi otellerinden birine götürdüm. Orada yer bulamadık. Başka bir lüks otele gittik. Bize güldüler.

— Yirmi gün sonra yüz numara boşalacak, isterseniz bekleyin.

— Yüz numara mı?

— Evet, yâni yüz numaralı oda.

— Biz bu gece yatacak yer arıyoruz.

— İmkânsız. Eğer bir ay daha beklerseniz, kışa doğru boşalır. Yok ille yazın kalmak istiyorsanız, gelecek yaz için yer ayırtın.

Dişi Robensonlar eteklerine, ben paçama baka baka ordan çıktık, başka bir otele gittik. Orda da yer yok. Ada'nın bütün otel lerini dolaşmıştık. Artık yer bulmaktan ümidimizi kestik. Geri dönsek son vapur da gitmiş.

Ursula:

— Bize vız gelir, dedi, biz bütün dünyayı dolaştık, neler gördük.

— Ama buradakini görmemiş sinizdir, dedim.

— Ne varmış burda? Yedi gün Hayırsız Ada'da kaldık. Burası oradan kötü değil ya... Çamların altında yatarız.

Ruth bana çıkıştı:

— Biz giyecek kalın bir şeyler alalım, dedik siz istemez, otele gidiyoruz, dediniz. Hiç olmazsa Hayırsız Ada'da üstümüz başımız sağlamdı.

Ursula:

— Otelden vaz geçtik, yemek yiyelim, dedi.

— Başüstüne. Size hâlâ Türk yemeklerinden bir ziyafet çeke yim. Döner kebap mı istersiniz? Hünkâr beğendi mi zeytinyağlı patlıcan dolması, iç pilâv mı? Haydi buyrun lokantaya...

Büyük bir lokantaya girdik. O kadar acıkmıştım ki, yiyeceğim yemekleri düşündükçe ağzım sulanıyordu.

Ellerini oğuşturarak garson geldi:

— Ekmeğimiz kalmadı beyefendi, dedi.

— Francala?

— O da yok. Bu saatte kalmaz efendim.

Alman kızlarına rezil olduk gitti.

— Öyleyse ekmeksiz yenecek bir şeyler getir.

— Maalesef, yemek te kalmadı. Hardal var, salata var, salatalık var, peynir var, eğer içecek bir şey isterseniz içkilerimiz mevcut.

Başka bir lokantaya gittik.

— Bugün pazar olduğundan... dediler.

Lokantaların hiç birinde ekmek te, yemek te yok. Fırında:

— Sabah saat altıda, dediler.

Bir gazinoya gitmekten başka çare yoktu. Oraya da geç kalmışız. Hava sıcak olduğundan su kalmamış. Alman kızları:

— Yanıyoruz, diyorlardı.

Ursula:

— Ama biz sana yanımıza bir desti su alalım, dedik, bırakmadın, dedi.

Ruth da:

— Hiç olmazsa oltamızla kibrit alsaydık yanımıza, şimdi balık tutar, pişirir, yerdik, dedi.

Başka bir gazinoya gittik. Orada su da, yiyecek bir şeyler de vardı ama, her taraf doluydu, oturacak boş masa, sandalye yoktu. İki dilim ekmekle bir şişe su rica ettim. Garson:

— Müşterilerimize bile yetmiyor, dedi.

Bir damla su yok, gazoz yok, bira yok. Yalnız bol bol rakı vardı. İkisi de:

— Yanıyoruz, diye bağırıyorlardı.

— Maden suyu içer misiniz? diye sordum.

— Ne suyu olursa olsun, yeter ki su olsun.

— Tamam, dedim, bizde bir imam suyu vardır, içtiniz mi işiniz iş...

Kızlara rakıyı maden suyu diye içirmekten başka çâre yoktu. İki şişe rakı aldım. Ursula:

— O iki şişe bana yetmez, dedi.

— Maşallah... Hele iç te yetmezse alırız.

Çamlara doğru yürüdük. Elimizde rakı şişeleri çamlara gittiğimizi gören bir kaç delikanlı peşimize takılmaz mı? Bu daveti, misafirliği de nerden çıkardık başımıza? Delikanlılar peşimizi bırakmazlar.

— Anlayalım âbi...

— İki gacoya bir horoz, nerde bu bolluk?

Lâf atmalarına razı olduk ama, işi azıttılar, el atmağa başladılar. Ruth:

— Biz, size bıçağımızı yanımıza alalım, ne olur ne olmaz, belki vahşi hayvanlarla karşılaşırız diye söyledik, dedi.

Bu azılılardan yakamızı kurtarmak için çamlıktan çıktık, ka rakola doğru yürüdük. İşin kötüye varacağını anlayan donjuanlar kırdılar, biz de kurtulduk.

Ursula:

— Yorgunluktan bittim, aman bir yere uzanalım, dedi.

Bu sefer deniz kenarına indik, hemen oracığa çöktük. Şişeleri açtım. Birini Ursula, birini de Ruth başına dikti.

— Acı...

— Acıdır ama vücuda çok yarar. Bir yudumda yedi ejderha kuvveti vardır. İçin, için!

Maksadım, iyice içsinler de sızsınlar. Bir kere sabahı bulsak, gündüz gözüyle, ekmek te, su da, yer de bulacaktım.

Ursula, şişeyi yarılar yarılamaz bir nara atmasın mı? Hem de Türkçe.

— Haaaayt! Biz kimiz ulaaan?

— Aman Ursula, gayret et, şunun hepsini iç! Yarıya geldin Türkçe öğrendin, hepsini tamamlarsan seçim nutku verirsin.

Biraz sonra şişeler bir yana, kızlar bir yana, her şey meydana... Üşümesinler diye bir kolumla birini, öbür kolumla da öbürünü örttüm.

Biraz sonra bir anırtıdır başladı. Ada eşekleri sabah konserine başlamışlardı. Anırtılar o kadar şiddetliydi ki, fitil gibi sarhoş olan kızlar bile ayıldılar.

Güneş yeni doğuyordu.

— Biz burada bir dakika bile durmayız. Gideceğiz.

— Aman Ruth, güzelim, ayıp olur, biz Akbaba'da da ilân ettik. Hiç olmazsa bir hafta misafirimiz olun.

— Bir saniye bile duramam.

— Öyleyse ilk vapuru beklemeğe mecburuz, daha bir saat var.

— Hayırsız Ada'ya gitmeğe razıyım, çöllere, ekvatöre, balta girmemiş ormanlara, kutuplara gitmeğe, orada kalmağa razıyım? Ama burada bir saniye bile kalamam.

İki Alman kızı birden cup diye kaldırıp kendilerini denize atmazlar mı? Denizden:

— Biz yüze yüze gideriz, diye bağırıyorlardı.

— Dönün geriye, boğulursunuz.

Eşeklerin anırtıları denizde yankılıyordu. Ursula.

— Boğulmağa da razıyım, tek oradan kurtulayım, dedi.

Kıyıdan uzaklaşmışlardı.

— Heeeey!... diye seslendim, burasını nasıl buldunuz?

— Cennet gibi, cennet gibi... diye bağırdılar, eğer o maden suyu da olmazsa vallahi yaşanmaz.

YAZISIZ!..

AYTEN GARDNER'in Portresi

SANIK ayağa kalktı:

— Hepsini olduğu gibi anlatacağım reis bey, dedi. Hepsini odluğu gibi anlatacağım. O zaman nasıl bana hak vereceksiniz, göreceksiniz...

Efendi, bende her aklı başında insan gibi, yaşım gelince evlenmiştim. Yalnız, öbür akıllılardan farkım şu oldu ki, ben çok güzel bir kadınla evlendim. Burada, çok güzel bir kadınla evlenip de insanın başına neler geleceğini anlatarak sizleri güldürmek, yüksek mahkemenin vakar ve ciddiliğini bozmak istemem. Artık üsttarafını anlayışınıza, hayal kabiliyetinize bırakırım. Şu kadarını söyliyeyim, Ayten, yani karım, son derece namusludur.

Sadece Ayten'in bir kusuru vardır: sanata meraklıdır. Bakın, itiraf edeyim. Evlilikte mesut olmak için karı kocanın zevkleri uymalı. Bizimki öyle değil. Ben, sanatın hiç bir şeklinden anlamam. Halbuki karım, bilhassa Güzel Sanatlara, hele resime deli olur... O kadar güzel bir kadının öyle çarpık çurpuk resimlerden hoşlanmasını bir türlü aklım almıyor, zorla değil ya...

İşte ne yaptıysa bu resim merakı yaptı bize... Günün birinde karım:

— Ben ressam Hakkı Çopur'a gidiyorum, dedi.

— Ne yapacaksın orada? dedim...

— Ben bir şey yapmıyacağım, ressam bir şey yapacak... dedi.

— Anlıyamadım, dedim.

— Sonra anlarsın, acelen ne? dedi ve gitti.

Artık karım, Tanrının günü Hakkı Çopur mudur ne Allahın cezasır, o ressamın atölyesine taşınıyordu. Herhalde, yaptıkları iş hayırlı yorucuydu ki, akşamları gayet yorgun argın dönüyordu. Vallâhi bir ay mı desem, iki ay mı, böyle devam etti. Karıma fevkalâde sevgim, saygım olduğundan ,o söylemedikçe ben de bir şey sormuyordum. Bilmezsiniz, güzel kadınlar nekadar hassas olurlar. En küçük bir şeye hemen sinirleniverirler. Hele Ayten, katiyen kendisine bir şey sorulmasına, kendisinden şüphelenilmesine tahammül edemez.

Nihayet günün birinde işin sırrı anlaşıldı ve bizim eve, sarılıp sarmalanmış, muazzam bir paket geldi. Açtık, duvara astık. Bu, karımın bir resmiydi. Yani, ressamca tâbiriyle, portresi. Üzerinde esvap diye gayet ince bir tül... Hemen tabii boyda... Fakat, Allah için söyliyeyim, gayet başarılıydı. O yeni usul şeylere benzemiyordu. Renkli bir fotoğraf kadar güzeldi. Aslına da tıpatıp uygun. O muhteşem gözler âdeta konuşuyordu. Resmi yatak odamıza astık. Yalnız, Ayten'in sinirleneceğini filân unuttum ve elimde olma dan sordum:

— Kuzum, ressam tablonu yaparken sen bu kılıkta mı durdun?

Karım, bana acır gibi güldü.

— İlâhi İrfancığım, dedi, sanat meselelerinden hiç anlamadığın nasıl da belli... Bir ressamın hüneri nereden anlaşılır zaten? O, sadece benim yüzüme bakarak benzetti. Üst tarafı, yani vücudumun alt tarafı tamamiyle Tizianonun yatan Venüs isimli tablosunun kopyesi... Şu farkla, Hakkı vücuduma tabii bir tül ilâve etti. Çünkü Tiziano'nun eserindeki kadın tamamen çıplaktır...

Sahiden de bu işten bir şey anlamıyordum. Yalnız karımın, o ressam makulesi heriflerden, babasının oğluymuş gibi, isimleriyle bahsetmesi, dehşetli sinirime dokundu.

Artık evimizde bir sanat ve güzellik şaheseri vardı ya... Bizim için yeni bir mesele ortaya çıkmıştı: Karım, ille arkadaşları bu tabloyu görsün istiyordu. Ben ise buna hiç yanaşmıyordum. Söyleyin ama, siz olsanız karınızın yarı çıplak resmini her önünüze gelene gösterir miydiniz? Nihayet, Ayten'le bir anlaşmaya vardık: Yalnız kadın arkadaşları şaheseri görebileceklerdi.

Şimdi, muhterem reis beyefendi, asıl dâvanın can alacak noktasına geliyorum...

Ben, bildiğiniz gibi ticaretle meşgul basit bir vatandaşım. Lâkin işim icabı, muhtelif kimselerle ahbaplık ederim. Hele kendileriyle alışverişim olan insanlarla daha sıkı dostluk lâzım... Bizim bir Hüseyin Parala vardır. İthalât ve ihracat işleriyle uğraşır. Son zamanlarda gayet zengin oldu. Sonradan görmenin biridir ama, herifte para bol. E. Alışverişimiz de var... Geçenlerde beni evine yemeğe davet etti. Ne denir? Daha yüzde on kâr haddi kanunu çıkmadığı için, bu işten daha yüksek kâr ümit ederek, ziyafete gittim. Keşke gitmeseydim. Çünkü gittiğime gideceğime pişman oldum. Herifin yemek odasında ne gördüm, biliyor musunuz? Tabii bilmiyorsunuz, çünkü daha söylemedim: karımın mahut portresini...

— Aman Hüseyin, dedım, bu ne böyle?

Hüseyin Parala, yeni zenginlere mahsus bir yüksekten gülüşle:

— Beğendin mi? diye sordu.

— Beğenmek de lâf mı? Hayran oldum...

— Sen anlamazsın zannederdim böyle işlerden. Bu, azizim, meşhur sinema yıldızı Ava Gardner'in portresidir.

— Kimin, kimin?

— Meşhur sinema yıldızı Ava Gardner'in...

— Peki, bunu ressam Hakkı Çopur yapmadı mı?

Bu sefer şaşırmak sırası Hüseyin Parala'ya gelmişti:

— Evet ama, ne biliyorsun? Avrupadayken karşılaşmışlar. Bir ay çalışmış adam.. Kadına da epey para yedirmiş. Bana on bin liraya mal oldu. Söyle allahını seversen, bunu o ressamın yaptığını nereden anladın?

— Üslûbundan tanıdım, kardeşim.. dedim.

Ondan sonrasını anlatmağa hacet yok sanırım reis bey... Doğru soluğu ressam geçinen serserinin evinde aldım. Karımın resmini ona buna beşkeş çekmeyi kendisine, yüksek müsaadenizle öğrettim, sanıyorum. Ama sorarım size reis bey, birisi size ayni oyunu oynasa, siz ne yapardınız?

Erkek — Şey.... Kızınıza yüzme öğretiyorum!..

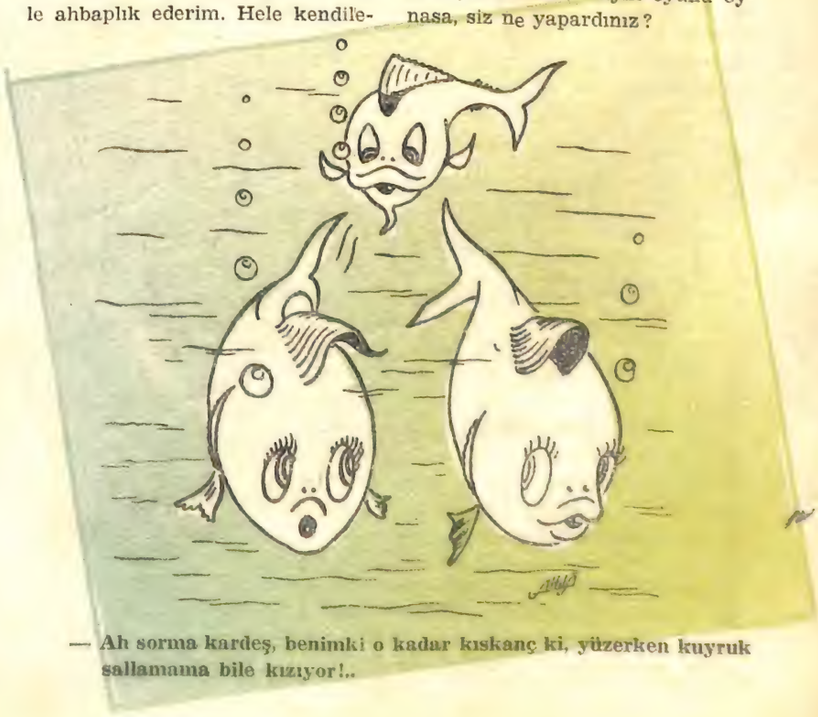

— Ah sorma kardeş, benimki o kadar kıskanç ki, yüzerken kuyruk sallamama bile kızıyor!..

Rafi Tahir

★

ANKARA AT YARIŞLARI :

Erkek — Aman Buketçiğim merhamet!.. Aman Mihracem yakma beni!..
Kadın — Kuzum bu genç kime söz atıyor böyle?..

EDEBİYAT İMTİHANINDA :

— Baki kimdir?
— Kim olacak, Cenabı Hak!

— Haftalığıma biraz pahalılık zammı istiyorum bayım...
— Ne pahalılığı?..
— İçki pahalılığı!..

— Bu ihtiyar eşek bukadar para eder mi be?..
— Sen onun yaşına ne bakıyorsun hemşeri?.. Okkasına bak, otuz beşten ne tutar!..

— Bir de evde bulamazsak, yüreğime iner, efendi....
— Ya evde bulursak, korkarım o zaman gelinin yüreğine inecek!

Sophia Loren, kendisini çimdikleyen bir Arap diplomatını, yumrukla yere serdikten sonra, eteğini açıp çimdik yerini gösterdi.. (Gazeteler)

Kız — Ayıptır söylemesi komiser bey, oramı çimdikledi...
Oğlan — Vallahi yalan efendim... Açıp göstersin bakalım!...

YERLİ FİLM VE BİZİM YILDIZLARDAN HABERLER

★ Önümüzdeki film sezonuna yeni film ler yetiştirebilmek için filmcilerimiz çok hızlı, yıldızlarımız da çok verimli çalışmalara başlamışlardır.

★ Eğer bir şansızlık olmasaydı, bu sezon yeni bir yerli film yıldızının doğduğunu görecektik. Hepimizin bildiği «Anasını ağlatan Recep» filminin prodüktör ve rejisörü Salih, gazetelere, yerli film yıldızı aranıyor ilânı vererek keşfettiği üç çocuk anası evli bir kadına Boğaziçindeki bir otelin odasında yerli film dersi verirken sabaha karşı çok heyecanlı bir sahnenin öğretimi sırasında, rejisörle müstakbel yıldız, kadının kocası ve polisler tarafından suçüstü yakalanararak adalete teslim edilmişlerdir.

Prodüktör Salih bey, karakolda verdiği ifadesinde:

— Sanatın fedakârlık istediğini, her türlü zorluklara göğüs gereceğini söylemiş ve «filmi yarı yerinde berbat ettiniz» demiştir.

★ Yerli film yıldızlarımızdan Emine, nâmı diğer Leylâ Ece, dün gece sabaha karşı, filmci Ömer'den yeni çevireceği filmde baş rolü oynıyacağına dair söz almağa nihayet muvaffak olmuştur. Bu başarısından dolayı tecrübeli yıldızımız Leylâ Ece'yi tebrik ederiz. Dört senedenberi çevrilmesine çalışılan «Ağlarsa Anam Ağlar» filmine şimdiye kadar 39 kadın yıldız baş role angaje edilmiştir. Leylâ Ece kırkıncıdır.

★ Çevirdiği dört yerli filmi ile büyük iş yapan yerli film âmillerimizden Hasan, beşinci filme başlaması münasebetiyle, dün Beyoğlu, Mahkeme sokağındaki yazıhanesin de, filmde çalışacak elemanlara kahve, çay. gazoz ısmarlamış ve çevireceği filim için şunları söylemiştir:

— Bu filmin rejisörlüğünü, distribütörlüğünü, operatörlüğünü, dekoratörlüğünü ve senatörlüğünü kendim yapacağım.

Orada bulunanladan biri:

— Senatörlük mü? diye şaşkınlıkla sorunca, yerli filmci Hasan:

— Elbette, demiş ve senatör kelimesinin mânasını şöyle açıklamıştır:

— Filmi çekene operatör derler, filmi yapana prodüktör derler. Artistleri oynatana rejisör, dekoru yapana, dekoratör derler. Senaryoyu yazana da, senatör denir. Anladın mı aptal?

★ Yerli filmcilerimizden Hıdır bey, dün vadesi dolan yüz liralık bonusunu ödeyemediğinden iflâs tehlikesiyle karşılaşmış, tam ticari şerefinin iki paralık olacağı sırada, yazıhanesine gelen üç artist namzedi kadından aldığı paralarla bonusunu ödiyerek ticarî namus ve itibarını kurtarmıştır. Bu üç artist namzedi kadın, film şirketinin yetmiş dört ortağı arasına katılmış ve şirketin ortak sayısı, dün öğleye kadar 77 ye yükselmiştir.

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI — 30 ★

— Her şey bu yatırların sayesinde oluyor. Bak neden elek sıkıntısı çekmiyoruz? Çünkü Elek li Babamız var. Memlekette böyle on tane daha Elekli Baba olsa, Avrupaya, Amerikaya elek bile ihraç ederiz. Şeker yok diyorlar. Tabii olmaz. Çivi yok diyorlar, elbette olmaz. Aç Çivi baba türbesini, aç Şeker baba türbesini, aç yedek parça baba türbesini, aç kahve baba türbesini, bak gör o zaman memlekette darlık kalır mı? Her şey bollanır.

Bu çektiğimiz sıkıntı, maneviyata ehemmiyet vermediğimiz içindir. Tutturmuşlar boyuna fabrika... Fabrika yaptıkça da memlekette her şey azalıyor. Sanki elek fabrikaları mı var da, hiç elek sıkıntısı çekilmiyor? Türbe efendim tübe... Fabrika yerine türbe yapılsaydı, millet bolluktan boğulurdu.

Bu adam çok iyi kalpliydi, Gece elekleri beklemek, kimseye çaldırmamak şartiyle, Elekli Baba'nın koynunda yatmamıza ses çıkarmıyordu. Ama Nişanta şında ikişer daireli, yedi katlı bir «Elek Apartımanı» yaptırdıktan sonra, bu türbedarlığı çok iyi bir parayla başka birine devredip gitti. Yeni gelen türbedar da bizim Elekli Baba'nın koynuna girmemize müsaade et medi.

Merhamet kuşları satmak için Ali, işte bu türbeye gidiyordu.

Ben şansımı daha kalabalık bir yerde denemek istedim, Beyoğluna çıktım. İstiklâl caddesinde bir sinemanın köşesinde durup avazımız çıktığı kadar bağırmıya başladım:

AHİRETTE BENİ GÖSTER!..

— Vatandaşlar!. Ey dini bütün, imanı tam vatandaşlar!.. Bugün sinema, tiyatro... hepsi iyi, güzel. Ama yarın öleceğiz, Orada sorğu, sual var!.. Cehennamede cayır cayır yanmak mı istersiniz?. Yoksa cennet kapılarının açılmasını mı istersiniz?.. Ey merhametli insanlar!. Müslümanlar!.. Hıristiyanlar!.. Yahudiler!.. Şu kafeste gördüğünüz zavallı kuşlardan bir tane alıp, hürriyetine kavuşturun, derhal cennet kapıları ardına kadar açılacaktır. Bülbülü altın kafese koymuşlar da, (Ah hürriyetim, ah vatanım) diye inlemiş. Bu zavallı kuşcuklar, bülbül bile değil, serçe.. Altın kafes olsa yine neyse... Tel kafeste tünemişler, hürriyetlerini düşünüyorlar.

Hediyesi elli kuruş. Bu zaman da elli kuruş para mı? Otobüse bineceğine yayan git, bir kuş salıver de cennete gir! Hayat, son derecede ucuzlamıştır! Cennetin duhuliyesi elli kuruş!..

Sinemadan çıkan kalabalık, başıma toplandı. Parayı toplamağa, kuşları kafesten çıkarmağa vakit bulamıyordum. Cennete girmek istiyen vatandaşlar, işi sağlama bağlamak için, iki üç kuş birden salıveriyorlardı. Kadınlar kuşu ellerine alıyor:

— Azat, mezat... Ahrette beni gözet!.. diye serçe kuşunu havaya bırakıyorlardı.

Bir lira, iki buçuk lira verenler oluyor, adamakıllı sevaba girmek için paranın üstünü bile almıyorlardı.

Nutkum öyle bir tesirini göstermişti ki, bir çeyrek saatte bütün serçeler hürriyetlerine kavuşmuşlardı. Patron bana kuş başına bir kuruş da verse, yirmi para da verse vız gelir. Fazladan verilen paralarla bir seferinde sekiz lira kazanmıştım. Elimde boş kafes, uçar gibi patrona koştum. Paraları önüne attım.

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

HAY ALLAH, YİNE YANLIŞ BİNDİK!

Bektaşi Mahmut baba merhum, kendi tertip ettiği zevkli ve leziz mezeleriyle kurduğu rakı sofrasına neşe ve zevkine itimat ettiği arkadaşlarını toplar, Ramazana, kandile falan bakmadan, hemen her akşam dört başı mamur çekerdi.

Bir Ramazan akşamı, yine İstanbul tarafındaki dergâhtan birinde tam tertip kafayı çektikten sonra, Bebekteki evine gitmek üzere durak yerine gelerek tramvayı beklemiye başlar.

Çift arabalı bir tramvayın tabelâsına bakmıya lüzum görmeden tramvaya atlar.

Gelen biletçiye:

— Evlâdım, ver bakalım bir Bebek bileti, der.

Biletçi:

Eren, bu yedikule arabasıdır!

Deyince:

— Ha, yanlış binmişiz evlâdım, durdur da ineyim...

Deyip tramvaydan iner.

Biraz sonra yine bu şekilde bindiği bir başka tramvaya da:

— Bebeğe, diye bilet ister.

Biletçi:

— Efendim, bu Topkapı arabasıdır, yanlış binmişsiniz, deyince:

— Aman evlâdım, kusura bakma, yanlış olmuş, durdur da ineyim, diyerek yine tramvaydan iner.

Bu sefer plâkalı Bebek arabasını iyiden iyiye gördüğüne kani olunca, tramvaya girip, ikişer kişilik olan kanapelerden birine çöker.

O aralık, dudaklarının arasında hafifçe Süphanallah, Süphanallah, diye elindeki tesbihini çeken bir hoca da gelip erenlerin yanına oturur.

Hoca sağında oturan yolcunun ağzında rakı kokusunu duyunca, adamın haline adamakıllı içerlemiş, erenleri çatık kaşla süzmeğe, ve süphanallahların tonunda tedricen yükseltmeğe başlar.

Bir aralık tramvayın acayip dönüş yaptığını gören erenler,

— Kuzum hocam, bu tramvay nereye gidiyor? diye sorar.

Sabrı tükenen hoca, dişlerini gıcırdatarak:

— Cehenneme! der.

Erenler hemen biletçinin koluna yapışarak:

— Hay Allah, yine yanlış bindik, evlâdım durdur şu arabayı da çabucak inivereyim! der.

Ve yalpalıyarak tramvaydan aşağı iner.

NECMİ ŞENGÜL
Boşnak Kesik kavak köyü çiftçi
HAYMANA

□

HAK DEYİP..

Bektaşinin biri bir Mevleviye nasıl âyin yapıldığını sorar. Mevlevi:

— Hak deyip döneriz, deyince bektaşi:

— Yok azizim, der, biz bir kere hak dedik mi, artık dönmeyiz dururuz.

ŞÜKRÜ YILMAZ
Yorgancı — BOYABAT

AKBABA okuyucularına büyük bir çizgi-roman hazırlıyor.

Kahkaha bombası

YAZAN: SER BERBER
ÇİZEN: YALÇIN ÇETİN

«Alabokufiş» diye bir kadın saç tuvaleti biliyor musunuz? Şimdi bütün dünya kadınları saçlarını «ala-boku-fiş» yaptırıyor. Bu yeni saç modasının mucidi «Berber Nonoş» tur.

Elektriği, radyoyu, hattâ atomu bulanlar bile, Alabokufiş kadın saç modasını icat edenler kadar zengin olmadılar.

Bu meraklı, kahkahalı, gülünçlü çizgi romanı pek yakında Akbaba'da bulacaksınız.

Berber Nonoş

BAŞ AĞRILARINA KARŞI
OPON
FAYDALIDIR!

günde 6 tablete kadar alınabilir

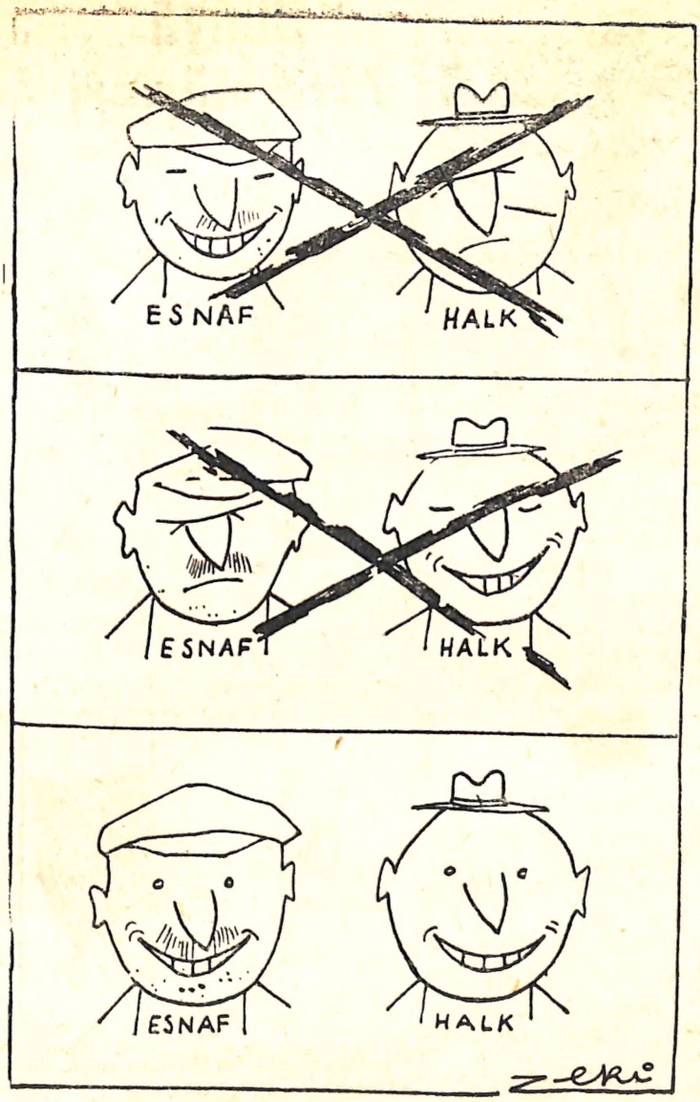

KÂR HADDİ AKSAKLIKLARI GİDERİLECEK.. (Gazeteler)

ÖYLE ÖYLE ALIŞTIK

Bektaşinin biri bir meyhanede demlenirken bir çocuk kapıdan başını uzatarak:

— Meyhaneci amca, sirke var mı?

Diye sorar. Bektaşi çocuğa seslenerek:

— Ne istedin oğlum, der.

Çocuk:

— Sirke istedim baba.

Cevabını verince Bektaşi çocuğa mânalı mânalı bakar ve:

— Biz de öyle öyle alıştık! der.

□

DEM PARASI İÇİN DUA!

Bir Ramazan gecesi teravih namazından sonra herkes elini açmış dua ederken, Bektaşi de elini açmış, yüksek sesle:

— Hey Allahım, sen bana dem parası ihsan et! diye yalvarmaya başlamış.

Cemaatten biri bunu duyunca, fena halde hiddetlenerek:

— Bre zındık, demiş, mübarek Ramazan gecesi Allahtan istiyecek başka şey bulamadın mı? İman selâmeti istesene be adam! demiş.

Bektaşi tevekkülle başını sallamış:

— Allahtan herkes kendinde olmayanı ister, sizde iman yok, iman istiyorsunuz. Bende de dem parası yok, dem parası istiyorum. Bunda kızacak ne var? demiş.

YUNUS EMRE MENGİ
Armutlu Mahallesi No. 39
BOR - NİĞDE

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBANIN MİZAHİ ROMANI — 12** ★

Mektupta neler yazılı olduğu nu ne Mâide sormuş, ne de Hacı Mesut ona bir şey söylemişti.

Ertesi günü heyecanla bekleyen postacı Tahsin efendi, Mahallenin Kısmetinde kendisine karşı hiç bir asık surat, terslik görmeyince sevindi. İki komşunun hayatları eskisi gibi sürüp gidiyordu. On gün sonra bir mektup daha yazdı. İkinci mektubunu verirken, birincisinden aldığı cesaretle:

— Ruhum, cevabınızı bekliyorum, dedi.

Mâide:

— Hacı efendi size cevabını vermedi mi? diye sordu, ben ona verdim vallâhi...

Postacı Tahsin'in yüreğine ine cekti.

— Ne? dedi. Hacı Efendiye mi verdin?

— Ona ver diye vermediniz mi?

Tuh.. bu ne aptal kızdı? Yoksa mahsustan mı anlamamazlıktan geliyordu.

— Hayır, size yazdım, cevabınızı bekliyorum, diye fısıldadı.

Ama o günden sonra da Hacı Mesud'un yüzüne bir zaman bakamadı. Halbuki Hacı Mesudda hiç bi rdeğişiklik olmamıştı. Kızmış hali yoktu. Demek ki, bu adam her şeyi iyiden iyiye bildiği halde göz yumuyordu. Belki de, diyordu Tahsin efendi, nasıl olsa kendisi ihtiyar değil mi ya, karısını da ele güne rezil olmadan idare edecek birini arıyordu. Demek ki, namusuna güvenilir adam olarak da kendisini seçmişti. Ama işler hiç de bu hesaba uymadı.

Mâide bu sefer mektubu kocasına vermeden okumuş, ama lûgatli, ağdalı, uzun cümlelerden bir şey anlıyamamıştı. Anlıyamamıştı ama, bunun pek de iyi niyetli bir mektup olmadığını, yarım yamalak anlamıştı. Aptallığından umulmıyan bir gırginlikle, bir akşam geniş sofada Tahsin Efendiye:

— Ben sizin bildiğiniz kadınlardan değilim Tahsin Efendi âbi, dedi. Anladınız mı? Siz yan lış kapı çaldınız. Ben size bir âbi gözüyle bakıyorum. Her kuşun eti yenmez.

Tahsin Efendi, ne dediğini kendisi de bilmeden kem küm etmek istediyse de, Mahallenin Kısmeti, büsbütün işi azıttı:

— Sen bana baksana, sen önce kendi karının hakkından gel de, sonra komşunun karısına, kızına bak! Benim kocam, senin gibi bir mahalle erkeği önüne katar da, davar diye otlatır. Anladın mı sen?

Postacı Tahsin, put gibi donup kalmıştı. O zamana kadar utangaç, aptal duran şu kızın şirretliğine bak. Hele bir lâf etmişti, işte o lâf büsbütün midesini bulandırmıştı. «Sen önce kendi karının hakkından gel» diyordu. Ne demekti bu?.. Kadın kısmı çok geveze olur, hiç erkeklere benzemezler, kör olasılar.

(Devamı var)

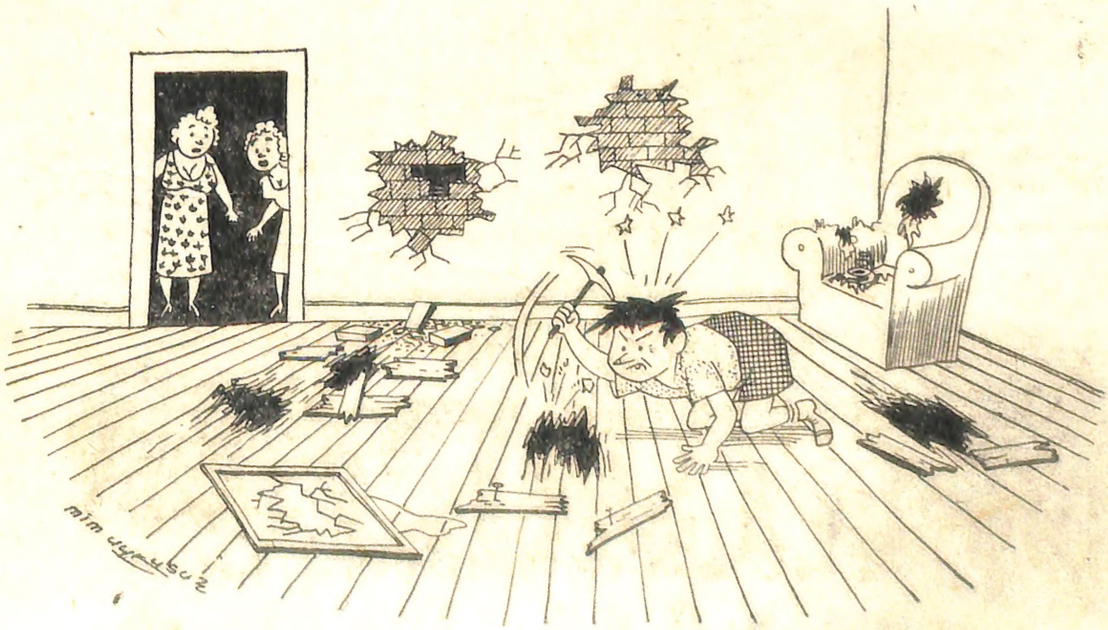

— Sorma hemşire, define arama hastalığına tutuldu!..

Dünya Karikatürleri

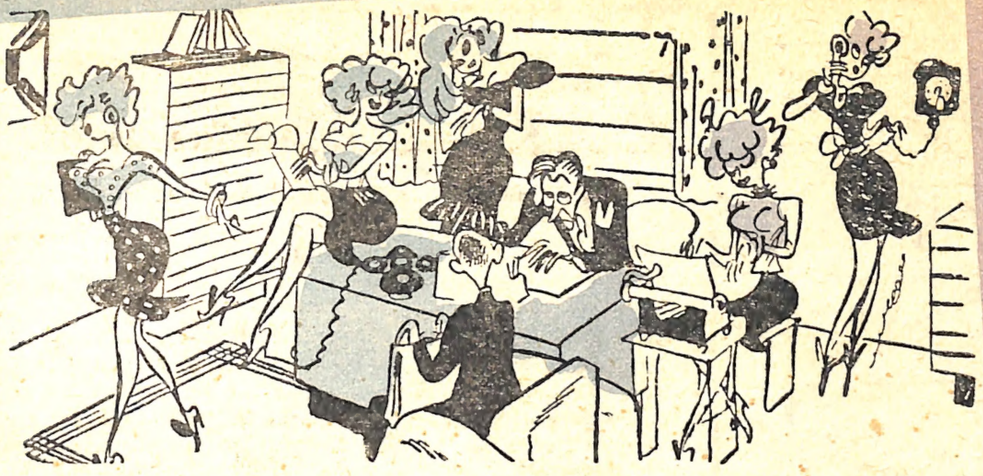

— Fazla yoruluyorum... Bu yazıhanenin işleri o kadar çok ki!...
— Bunun kolayı var dostum... Bayan sekreterlerinizin kadrosunda tasfiye yapın!..
— İtalyan —

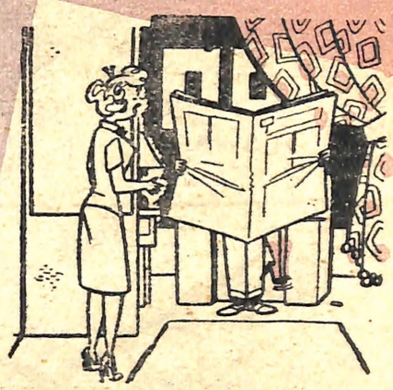

— Hizmetçi kızı gördün mü?..
— İngiliz —

— Orası sigorta mı?.. Çabuk memurunuzu gönderin, kocamın hayatını sigorta edeceğim!..
— Amerikan —

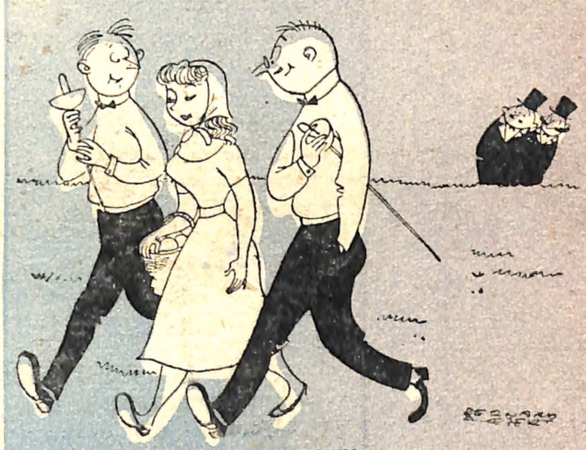

YAZISIZ!..
— Fransız —

— Kocacığım, bu sabahki gazetede fotoğrafın çıkmış, gördün mü?..
— Fransız —

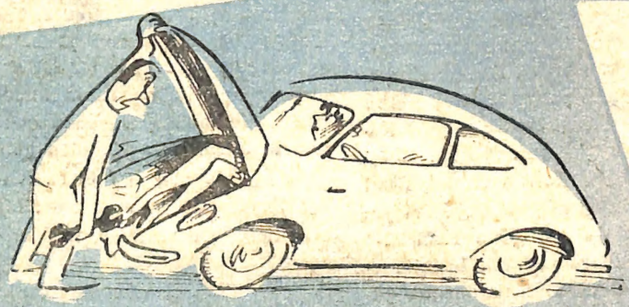

MODERN ARABALAR :
— Oo... pardon!..
— Alman —

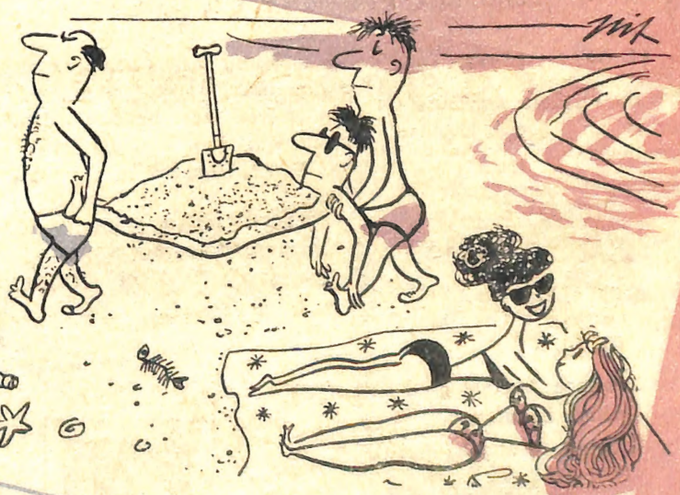

— Bir şey yok... Mayosunu kaybetmiş de!..
— İtalyan —

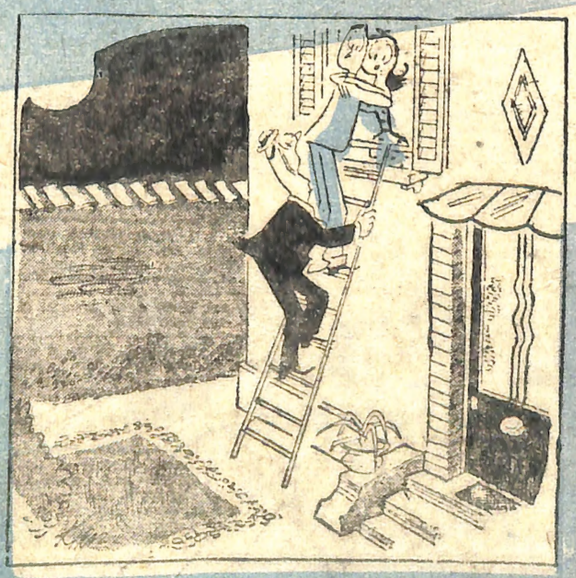

— Kızım, müsaade et de buradan geçeyim, annen kapıyı tutmuş bekliyor!..
— İsviçre —

— Öyle dur, kımıldanma kocacığım, mayomu değiştireceğim!..
— İtalyan —

GRAFİKA

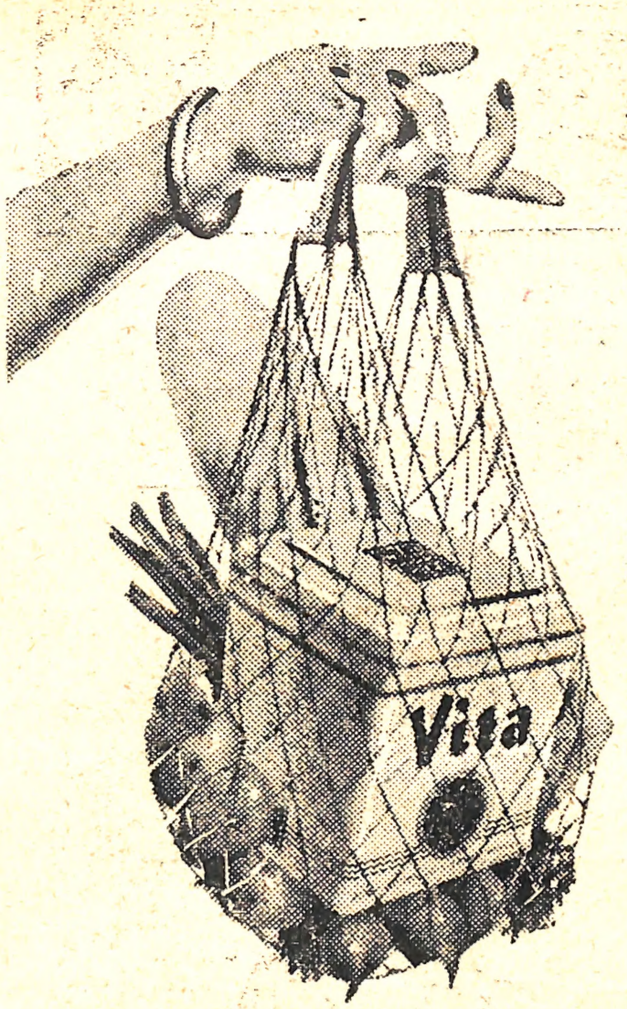

VİTA, paranızın en iyi karşılığıdır.

VİTA, her yemeğinizin lezzetini ve besleyici kıymetini arttırmakla, size, mutfak bütçenizden esaslı bir tasarruf sağlar.

VİTA'yı muntazaman kullandığınız takdirde, yemekleriniz daha iyi olur ve... daha ucuza çıkar.

VİTA, paranızın en iyi karşılığıdır.

Vita

UNIT

v.38

T. C.
Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI
ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

DENİZYOLLARI

Akbaba

Siyasî Mizah Gazetesi

— Dün Maria'yı bir gençle başbaşa gördüm...
— Ne yapıyorlardı?
— Hiçbir şey!
— Öyleyse Maria değil, başkasıdır'

— İtalyan karikatürü —